152. ÅRGANG • NUMMER 1 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JANUAR 2003

Liahona

At undervise, som Frelseren underviste, s. 12

Det Nye Testamente i korte træk, s. 8

152. ÅRGANG • NUMMER 1 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JANUAR 2003

Liahona

OMSLAGET
På forsiden: Betesdas dam, af Carl Bloch, © gengivet med tilladelse fra Brigham Young Universitys kunstmuseum, alle rettigheder forbeholdes. *Bagsiden: Levende vand,* af Simon Dewey, gengivet med tilladelse fra Altus Fine Art i American Fork i Utah.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Maleri af Brian Call. Se »Tempelkort«, s. 6.

SE SIDE 34

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

TILLÆG

SE *LILLE LIAHONA*, SIDE 16

Januar 2003 152. årgang. Nummer 1
LIAHONA 23981 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsofdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahono:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

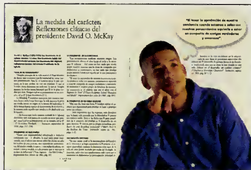
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona,* Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, pangasinan, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk, vietnamesisk og waray. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
January 2003 Vol. 152 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

La medida del carácter: Reflexiones clásicas del presidente David O. McKay

VORES SAMVITTIGHEDS ANERKENDELSE

Vores familie har samlet på *Liahona* (spansk) i mere end 20 år, og tidsskrifterne har været en trøst for os, når vi har haft brug for Guds Ånd. Præsident David O. McKays bemærkninger i septembernummeret 2001 rummede et storslået budskab for os. Præsident McKays ord inspirerede os til at opnå vores samvittigheds anerkendelse, således at vi, når vi er alene med vore tanker, er i selskab med sande venner (se »Karakterdannelse: Klassiske råd fra præsident David O. McKay«, s. 40). Vores familie er taknemlige for den åndelige styrke, vi modtager fra *Liahona*.

Hernán Toledo Martínez,
El Mirador Ward,
i Angol Stav i Chile

LE LIAHONA HJALP I MIN KONVERTING

Jeg er glad for at kunne udtrykke min glæde og taknemlighed over, at det sidste nummer af *L'Étoile* (det tidligere navn for Kirkens fransksprogede tidsskrift) og det første nummer af *Le Liahona* (det nuværende navn for Kirkens fransksprogede tidsskrift) hjalp mig på min vej frem til det gengivne evangelium, som jeg havde søgt i mange år.

Jeg var skuffet over de falske lærdomme, som jeg mødte overalt, så jeg havde besluttet ikke at slutte mig til nogen kirke, før Jesus Kristus selv vendte tilbage og personligt forkyndte sit evangelium. Mens tidsskriftets udseende og artikler førte mig frem til sandheden, som den blev gengivet gennem profeten Joseph Smith. Nu kommer jeg atter i kirke, men denne gang i Jesu Kristi sande kirke.

Fidele Kituma-wa-Tulanzambi,
Mbuji Mayi Gren i Kinshasa-missionen
i Den Demokratiske Republik Congo

JEG NYDER KIRKENYT

Jeg holder af at læse *A Liahona* (portugisisk), og jeg holder allermest af Kirkenyt. Når jeg læser det, finder jeg ud af, hvad der sker i Kirken i andre dele af verden. De, der ikke har tegnet abonnement på tidsskriftet, ved ikke, hvad de går glip af.

Rodrigo Barros Soares,
Nilo Wulff Ward,
i Porto Alegre Sydstav i Brasilien

Mesterens vej

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det guddommelige kærlighedsbud

Under den sidste del af Herrens gerning i Judæa »rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: ›Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?‹

Han sagde til ham: ›Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?‹

Manden svarede: ›Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.‹

Jesus sagde: ›Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve.‹

Men han ville retfærdiggøre sig selv og spurgte Jesus: ›Hvem er så min næste?‹

Jesus svarede og sagde: ›En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi.

Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

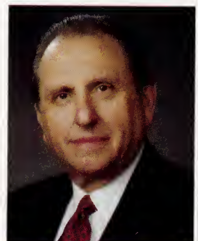
Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.

Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?‹

Den lovkyndige svarede: ›Han, som viste ham barmhjertighed.‹ Og Jesus sagde: ›Gå du hen og gør ligeså!‹«[1]

Tiden går, årene passerer forbi, omstændighederne ændrer sig – men Mesterens råd til den lovkyndige gælder for dig og for mig lige så sikkert, som havde vi selv hørt hans røst tale direkte til os.

Mesterens råd til den lovkyndige gælder for dig og for mig lige så sikkert, som havde vi selv hørt hans røst tale direkte til os.

TIL VENSTRE: DEN LOVKYNDIGE SÆTTER JESUS PÅ PRØVE, AF JAMES J. TISSOT; TIL HØJRE: FOTO: DON BUSATH

Hvordan opfylder vi befalingen?

I år, hvor vi studerer Det Nye Testamente, kan vi spørge os selv: »Hvordan kan vi i dag opfylde den guddommelige befaling om at elske Herren, vor Gud?«

Herren erklærede: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig«; »Og kom så og følg mig!«; »Jeg har givet jer et eksempel«; »Jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre.«[2] Men hvad gjorde han?

Født i en stald, lagt i en krybbe, opfyldte han profetierne fra fordum. Hyrderne hastede for at tilbede ham. Vismænd fra Østerland kom og frembar kostbare gaver til ham; tidens midte var kommet.

Med fødslen af barnet i Betlehem frembragtes en stor gave, en magt større end våben, en rigdom mere varig end kejserens mønt. Dette barn skulle blive kongernes konge og herrernes herre, den lovede Messias – ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Den hellige skrift fortæller os, at »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[3] Han blev døbt af Johannes.[4] Han »færdedes overalt og gjorde vel.«[5] Ved Nain oprejste han enkens søn fra død til liv og gav ham til hende.[6] Ved Betesda fik han medlidenhed med en forkrøblet mand, som intet håb havde om at nå frem til den forjættede dam. Han rakte sin hånd ud; han løftede ham op. Han helbredte ham for hans skavank.[7]

Så kom Getsemane Have med dens overvældende sjælekval. Han udvirkede den store forsoning, da han påtog sig alles synder. Han gjorde det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv.

Derpå kom Golgatas grusomme kors. I sine sidste timer på jorden trøstede han forbryderen ved at sige: »I dag skal du være med mig i Paradis.«[8] Han mindedes sin mor i de elegante ord, som udtrykte kærligheden selv: »Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: ›Kvinde, dér er din søn.‹ Derpå sagde han til disciplen: ›Der er din mor.‹ Fra den time tog disciplen hende hjem til sig.«[9] Han døde, vor Forløser stor!

Men en samaritaner … fik medynk med ham, da han så ham. Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.«

At blive som Frelseren

To spørgsmål fra en tidligere tid lyder som tordenbrag i vore ører hver især: »Hvad mener I om Kristus?«[10] og »Hvad skal [vi] gøre … med Jesus.«[11] Jeg kommer med disse tre forslag:

1. Lær af ham. »Lær af mig,« bønfaldt han, »for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«[12]

2. Tro på ham. Forfatteren til ordsprogene opfordrede os: »Stol på Herren af hele dit hjerte og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«[13] Hans er det eneste navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst.

3. Følg ham. Han virkeliggjorde ordet *barmhjertighed*. Han viste os vejen. Han afmærkede stien, vi skulle følge. Uselvisk tjeneste karakteriserede hans liv.

Ved at lære af ham, ved at tro på ham, ved at følge ham er der mulighed for at blive som ham. Udseendet kan forandre sig, hjertet kan blive blødgjort, tempoet kan sættes op, synet på tilværelsen kan blive bedre. Livet bliver, som det burde være. Forandringen er til tider umærkelig, men den finder sted.

Frelserens kærlighed til næsten

Hele Frelserens gerning var et eksempel på at elske sin næste, den anden del af den lektie, som den udspørgende lovkyndige fik – ofte omtalt som »den kongelige lov.«[14]

En blind mand blev helbredt, Jairus' datter blev oprejst og de spedalske renset – alle var Jesus' næste. En næste var også kvinden ved brønden. Han, den fuldkomne mand, stod foran en selverkendt synder og rakte en hånd

TIL VENSTRE: UDSNIT AF DEN BARMHJERTIGE SAMARITANER ANKOMMER TIL HERBERGET, AF GUSTAVE DORÉ; TIL HØJRE: JESUS OG DET LILLE BARN, AF JAMES J. TISSOT

frem. Hun var den rejsende; han var den gode samaritaner. Og sådan fortsatte hans karavane af venlighed.

Hvad med vor tid og sted? Venter vores næste på vores kærlighed, vores venlighed, vores hjælp?

For nogle få år siden læste jeg en beretning, som kom gennem nyhedsbureauet Reuter, om en direkte flyvning med Alaska Airlines fra Anchorage til Seattle med 150 passagerer, som blev dirigeret til en fjerntliggende by på en barmhjertighedsmission for at redde en hårdt kvæstet dreng. Den to-årige Elton Williams III havde fået en pulsåre i armen skåret over, da han under leg faldt på et stykke glas i nærheden af sit hjem i Yakutat, 725 km syd for Anchorage. Ambulancefolk på stedet havde bedt flyselskabet om at evakuere drengen. Som følge heraf blev flyet fra Anchorage til Seattle omdirigeret til Yakutat.

Ambulancefolkene sagde, at drengen blødte alvorligt og sikkert ikke kunne overleve flyveturen til Seattle, så flyet fløj 320 km til Juneau, den nærmeste by med et hospital. Derfra fløj de to timer forsinket videre til Seattle, hvor de fleste passagerer ville komme for sent til deres næste fly. Men ingen beklagede sig. Faktisk dykkede de dybt i lommen og samlede ind til drengen og hans familie.

Senere, kort før flyet landede i Seattle, jublede passagererne, da piloten fortalte, at han over radioen havde hørt, at Elton ville klare sig. Næstekærligheden var bestemt tilstede.

Jesus Kristus virkeliggjorde ordet barmhjertighed. Han viste os vejen. Han afmærkede stien, vi skulle følge. Uselvisk tjeneste karakteriserede hans liv.

Forspildte muligheder

En mand blev en dag spurgt: »Hvem er din nabo?«

Han svarede: »Jeg kender ikke hans navn, men hans børn løber hen over min græsplæne, og hans hund holder mig vågen om natten!«

En anden mand skrev i en anden stemning stille en aften i sin dagbog: »Jeg troede indtil i går, at huset på den anden side af gaden var tomt. Sorte sørgebånd på døren fortalte mig, at nogen havde boet der.«

En digter beskrev på vers sorgen over de muligheder, der for evigt er tabt:

Henne om hjørnet har jeg en ven.
I denne uendelige storby.
Men dagene går og ugerne flyr,
og inden jeg ved af det, er et år gået.
Og jeg ser aldrig min gamle vens ansigt,
for livet er et kort og frygteligt ræs.
Han ved, at jeg synes lige så godt om ham
som den dag, jeg ringede på hans dør.
Og han ringede på min.
Vi var yngre dengang.
Og nu er vi travle og trætte mænd.
Trætte af at lege denne tåbelige leg.
Trætte af at søge at skaffe os et navn.
»I morgen,« siger jeg, »vil jeg besøge Jim
blot for at vise, at jeg tænker på ham.«
Men i morgen kommer og i morgen går;
og afstanden mellem os vokser og vokser.
Henne om hjørnet! – og dog langt væk -
»Her er et telegram, hr.«
»Jim døde i dag.«
Og det er, hvad vi opnår og fortjener til sidst.
Henne om hjørnet, en forsvunden ven.[15]

HELBREDELSEN AF DEN LAMME I TEMPLET, AF JAMES J. TISSOT

Han er den store Læge – men han er mere end en læge. Han er bogstaveligt talt verdens Frelser, Guds Søn, Fredsfyrsten, Israels Hellige, ja, den opstandne Herre.

»Oplysningen«

For mange år siden blev jeg rørt af en historie, som illustrerer næstekærlighed mellem en lille dreng, som hed Paul, og en telefondame, som han aldrig havde mødt. Det var dage, som mange husker med nostalgi, men som en ny generation aldrig kommer til at opleve.

Paul fortalte historien: »Da jeg var en lille dreng, havde min far en af de første telefoner i nabolaget. Jeg kan huske det skinnende hørerør, som hang på siden af kassen. Jeg var for lille til at nå telefonen, men jeg plejede at lytte fascineret, når mor talte til den. Så opdagede jeg, at der et eller andet sted inden i den vidunderlige tingest levede en forunderlig person. Hendes navn var ›Oplysningen‹, og der var intet, som hun ikke vidste. ›Oplysningen‹ kunne oplyse alle andres nummer og klokken.

Jeg fandt ud af, at hvis jeg stod på en stol, kunne jeg nå telefonen. Jeg ringede til ›Oplysningen‹ om alt muligt. Jeg bad hende hjælpe mig med geografi, og hun fortalte mig, hvor Philadelphia lå. Hun hjalp mig også med regning.

Der var også dengang, hvor Petey, vores kanariefugl, døde. Jeg ringede til ›Oplysningen‹ og fortalte hende den triste historie. Hun lyttede, og så sagde hun det sædvanlige, som voksne siger for at berolige et barn. Men jeg var utrøstelig. ›Hvordan kan det være, at fugle synger så smukt og bringer glæde til alle familier for at ende som en bunke fjer med fødderne i vejret i bunden af buret?‹ spurgte jeg.

Hun må have fornemmet min store bekymring, for hun sagde stille: ›Paul, husk altid, at der er andre verdener, man kan synge i.‹ Det glædede mig at høre.

Alt dette foregik i en lille by i nærheden af Seattle. Så flyttede vi tværs over landet til Boston. Jeg savnede min ven meget. ›Oplysningen‹ hørte til den gamle trææske i vores gamle hjem, og af en eller anden grund tænkte jeg aldrig på at ringe til hende. Mindet om disse samtaler i min barndom forlod mig aldrig rigtigt; i øjeblikke med tvivl og forvirring ville jeg ofte mindes den klare følelse af tryghed, jeg havde dengang. Jeg påskønnede nu, hvor tålmodig, forstående og venlig hun havde været ved at bruge sin tid på en lille dreng.

Da jeg senere skulle på college vestpå, mellemlandede mit fly i Seattle,« fortsatte Paul. »Jeg ringede til ›Oplysningen‹, og da jeg helt mirakuløst hørte den velkendte stemme, sagde jeg til hende: ›Jeg spekulerer på, om du har nogen anelse om, hvor meget du betød for mig dengang?‹

›Jeg spekulerer på,‹ sagde hun, ›om du ved, hvad dine opringninger betød for mig. Jeg fik aldrig selv børn, og jeg plejede at se frem til dine opringninger.‹ Jeg fortalte hende, hvordan jeg gennem alle årene ofte havde tænkt på hende, og jeg spurgte, om jeg måtte ringe til hende igen, når jeg igen kom vestpå.

›Gør det endeligt,‹ sagde hun. ›Spørg bare efter Sally.‹

Blot tre måneder senere var jeg tilbage i Seattle. En anden stemme svarede: ›Oplysningen‹, og jeg spurgte efter Sally. ›Er du en ven af hende?‹ spurgte kvinden.

›Ja, en meget gammel ven,‹ svarede jeg.

›Så er jeg ked af at måtte fortælle dig dette. Sally har kun arbejdet deltid de sidste år, fordi hun var syg. Hun døde for fem uger siden.‹ Men før jeg kunne lægge røret på,

sagde hun: ›Vent et øjeblik. Sagde du, at dit navn var Paul?‹

›Ja,‹ svarede jeg.

›Sally efterlod en besked til dig. Hun skrev den ned. Her er den – jeg læser den op. *Sig til ham, at jeg stadig siger, at der er andre verdener, man kan synge i. Han ved, hvad jeg mener.*‹

›Jeg takkede hende og lagde røret på,‹ sagde Paul. ›Jeg vidste, hvad Sally mente.‹«[16]

Sally, telefondamen, og Paul, drengen – manden – var i virkeligheden gode samaritanere for hinanden.

»Følg du mig!«

Der er virkelig andre verdener, hvor man kan synge. Vor Herre og Frelser gav os hver især virkeliggørelsen af denne sandhed.

Til den sørgende Martha sagde han trøstende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[17]

Hvis vi virkelig søger vor Herre og Frelser, vil vi bestemt finde ham. »Han kommer til os som en fremmed uden et navn, som dengang han ved søbredden kom til de mænd, som ikke genkendte ham. Han taler til os med de samme ord: ›Følg du mig,‹[18] og han bereder os til den opgave, som han skal udføre i vor tid. Han befaler, og for dem, der adlyder ham, uanset om de er kloge eller enfoldige, vil han åbenbare sig i de vanskeligheder, konflikter og lidelser, som de skal gennemgå i hans tjeneste; og ... de skal lære ved egen erfaring, hvem han er.«[19]

Verdens Frelser

Han, som lærte os at elske Herren, vor Gud, med hele vores hjerte og med hele vores sjæl og med hele vores styrke og med hele vores sind og vores næste som os selv, lærer os sandhed – men han er mere end en lærer. Han er eksemplet på et fuldkomment liv – men han er mere end et eksempel. Han er den store Læge – men han er mere end en læge. Han er bogstaveligt talt verdens Frelser, Guds Søn, Fredsfyrsten, Israels Hellige, ja, den opstandne Herre, som erklærede: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ... jeg er verdens lys og liv.«[20] »Jeg er den første og den sidste. jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen.«[21]

Som hans vidne erklærer jeg for jer, at han lever, og at gennem ham skal vi også leve. ■

NOTER

1. Luk 10:25-37.
2. Joh 14:21; Luk 18:22; 3 Nephi 18:16, 24.
3. Luk 2:52.
4. Se Matt 3:13-16.
5. ApG 10:38.
6. Se Luk 7:11-15.
7. Se Joh 5:2-9.
8. Luk 23:43.
9. Joh 19:26-27.
10. Matt 22:42.
11. Matt 27:22.
12. Matt 11:29.
13. Ordsp 3:5-6.
14. Jak 2:8.
15. Charles Hanson Towne, »Around the Corner«, i *Poems That Live Forever*, udv. Hazel Felleman, 1965, s. 128.
16. Taget fra Paul Villiard, »Information, Please«, *Reader's Digest*, juni 1966, s. 62-65.
17. Joh 11:25-26.
18. Joh 21:22.
19. Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus*, 1948, s. 401.
20. 3 Nephi 11:10-11.
21. L&P 110:4.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Når du under bøn har forberedt dette budskab, bør du formidle budskabet på en måde, som engagerer dem, du underviser. Her er nogle få eksempler:

1. Bed familien om at nævne nogle mennesker, som bor i nærheden. Hvilke andre mennesker er vores næste? Oplever din næste din kærlighed, venlighed og hjælpsomhed? Læs en eller flere af de historier om næstekærlighed i vore dage, som findes i dette budskab. Fortæl om, hvordan en næstes uselviske hjælpsomhed har været til velsignelse for dig.

2. Skriv med store bogstaver på et stykke papir: »Lær om ham. Tro på ham. Følg ham.« Vis familien skiltet og bed de enkelte familiemedlemmer om at fortælle en historie om Jesus Kristus, som har hjulpet dem til at lære, tro og følge hans befaling om at elske hverandre.

3. Læs sammen lignelsen om den barmhjertige samaritaner (se Luk 10:30-35) og drøft, hvad den fortæller os om at elske andre. Du kan også læse dele af præsident Monsons afsluttende vidnesbyrd op, når I afslutter samtalen.

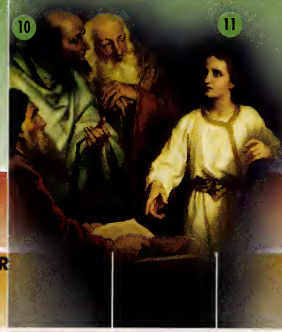
Det Nye Testamente i korte træk

JESU KRISTI LIV

Fra fødsel til påskeuge

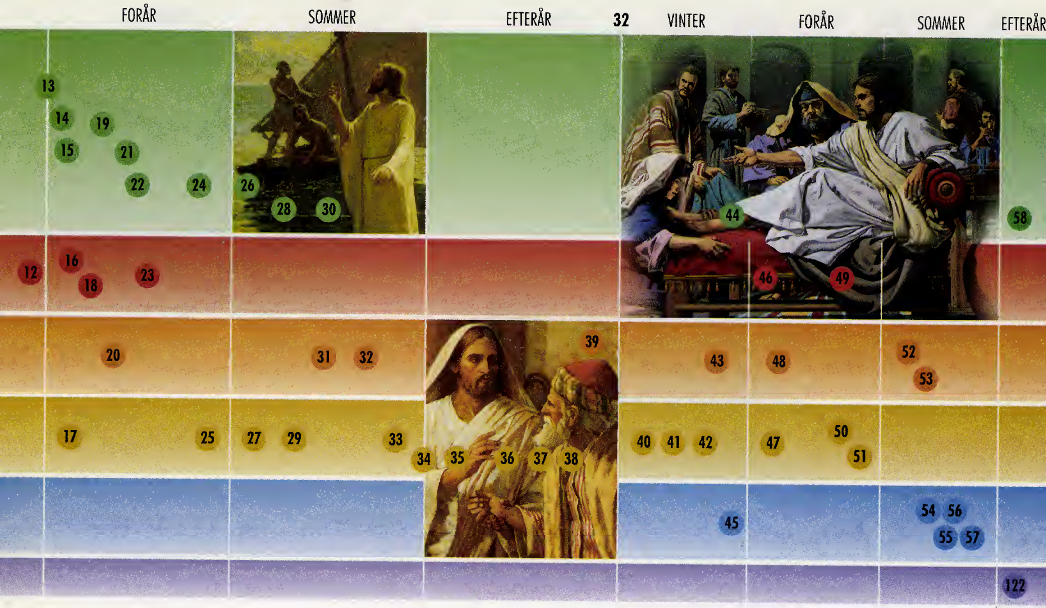

F.KR. E.KR.	11	21	31 VINTER
BEGIVENHEDER: 1, 4, 2, 5, 3, 6, 7	10		11
REJSER: 8, 9			
PRÆDIKENER			
MIRAKLER			
LIGNELSER			
117, 118, 119 MORMONS BOG		120	121

(Tidsangivelsen er omtrentlig).

1. **Luk 1:5-38** I Jerusalem fortalte en engel Zakarias, at hans hustru Elisabeth skulle føde en søn, som skulle hedde Johannes. I Nazaret fortalte en engel Maria, at hun skulle blive mor til Guds Søn.
2. **Luk 1:39-80** Maria besøgte Zakarias' og Elisabeths hjem. Johannes Døber fødtes og navngaves.
3. **Matt 1:18-25** Maria vendte tilbage til Nazaret. Josef, Marias forlovede, opdagede, at hun var gravid. En engel sagde til Josef, at han skulle gifte sig med hende og give hendes søn navnet Jesus.
4. **Luk 2:1-20; Matt 2:2** Jesus fødtes i Betlehem, en ny stjerne viste sig og engle bekendtgjorde hans fødsel for hyrderne, som drog af sted for at tilbede ham.
5. **Luk 2:21** Otte dage efter sin fødsel blev Jesus omskåret i Betlehem og navngivet.
6. **Luk 2:22-38** Josef og Maria bragte Jesus til templet. Simeon og Anna aflagde vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus.
7. **Matt 2:1-12** Vise mænd fra Østen tilbad Jesus og bragte ham kostbare gaver.
8. **Matt 2:13-18** En engel gav Josef og Maria besked på at flygte til Egypten med Jesus for at undslippe Herodes befaling om, at alle små børn skulle slås ihjel.
9. **Matt 2:19-23** Da Herodes var død, flyttede Josef og Maria til Nazaret med Jesus.
10. **Luk 2:41-52** Jesus underviste religiøse lærere i templet i Jerusalem.
11. **Luk 3:1-18** Johannes Døber prædikede i Judæa og døbte i Jordanfloden.
12. **Matt 3:13** Jesus rejste til Jordanfloden.
13. **Matt 3:13-17** Jesus blev døbt af Johannes.
14. **Matt 4:1-11** Jesus vandrede ud i ødemarken for at være alene med Gud. Han fastede i 40 dage og fristedes af Satan.
15. **Joh 1:35-51** Nogle af Johannes Døbers disciple begyndte at følge Jesus.
16. **Joh 2:1** Jesus vendte tilbage til Galilæa.
17. **Joh 2:1-11** Jesus forvandlede vand til vin ved et bryllup i Kana.
18. **Joh 2:13** Jesus tog til Jerusalem til påskehøjtiden.
19. **Joh 2:13-17** Jesus jog vekselererne ud fra tempelpladsen.
20. **Joh 3:1-21** Jesus fortalte en farisæer ved navn Nikodemus, hvad det vil sige at blive født på ny.
21. **Joh 3:22-36** Jesus forkyndte og døbte i Judæa. Johannes aflagde vidnesbyrd om Jesus.

22. Luk 3:19-20 Johannes Døber fængsledes af Herodes.

23. Joh 4:1-3 Jesus forlod området omkring Jerusalem og drog tilbage til Galilæa.

24. Joh 4:4-42 I Samaria underviste Jesus en samaritansk kvinde ved Jakobsbrønden.

25. Joh 4:46-54 I Galilæa helbredte Jesus den rige mands søn.

26. Luk 4:16-30 Jesus blev afvist i Nazaret.

27. Mark 1:21-28 I Kapernaum helbredte Jesus en mand med en uren ånd.

28. Matt 4:18-22 Jesus kaldte Peter, Andreas, Jakob og Johannes til at følge sig.

29. Mark 1:40-45 Jesus helbredte en spedalsk.

30. Matt 10:1-4 Jesus kaldte og ordinerede sine tolv apostle.

31. Matt 10:5-42 Jesus forklarede sine tolv apostle om deres pligter.

32. Matt 5-7 Jesus holdt bjergprædikenen.

33. Matt 8:5-13 I Kapernaum helbredte Jesus en romersk officers tjener.

34. Luk 7:11-17 Ved Nain opvækkede Jesus enkens søn fra de døde.

35. Matt 8:14-17 I Kapernaum helbredte Jesus Peters svigermor og andre.

36. Matt 8:23-27 Jesus stilnede stormen på Galilæa Sø.

37. Matt 8:28-34 Jesus befalede en legion af onde ånder at forsvinde; de fór ind i en flok svin.

38. Matt 9:1-8 Jesus helbredte en lam mand.

39. Matt 9:10-17 Jesus prædikede om ny vin og gamle lædersække.

40. Matt 9:18-26 En kvinde helbredtes, da hun rørte ved Jesu kappe; han opvækkede også Jairus datter.

41. Matt 9:27-31 Jesus helbredte to blinde mænd.

42. Matt 9:32-34 Jesus helbredte en stum mand, som var besat af en ond ånd.

43. Matt 11:7-19 Jesus vidnede om Johannes Døbers storhed.

44. Luk 7:36-50 En kvinde badede Jesu fødder med sine tårer i farisæeren Simons hjem.

45. Luk 7:41-42 Lignelsen om de to skyldnere.

46. Joh 5:1 Jesus drog til Jerusalem til endnu en påskehøjtid.

47. Joh 5:2-16 Jesus helbredte en mand ved Betesda dam på en sabbat.

48. Joh:5:17-47 I templet fortalte Jesus om sit forhold til Faderen.

49. Matt 9:35-38 Jesus vendte tilbage til Galilæa, hvor han forkyndte og helbredte.

50. Matt 12:1-21 Farisæerne anklagede Jesu disciple for at krænke sabbatten; Jesus helbredte en mand med en vissen hånd på sabbatten.

51. Matt 12:22-23 Jesus helbredte en mand, som var besat af en ond ånd.

52. Matt 12:24-45 Jesus belærte farisæerne om Satan, bespottelse af Helligånden og søgen efter tegn.

53. Matt 13:1-53 Jesus anvendte lignelser til at fortælle om himmeriget.

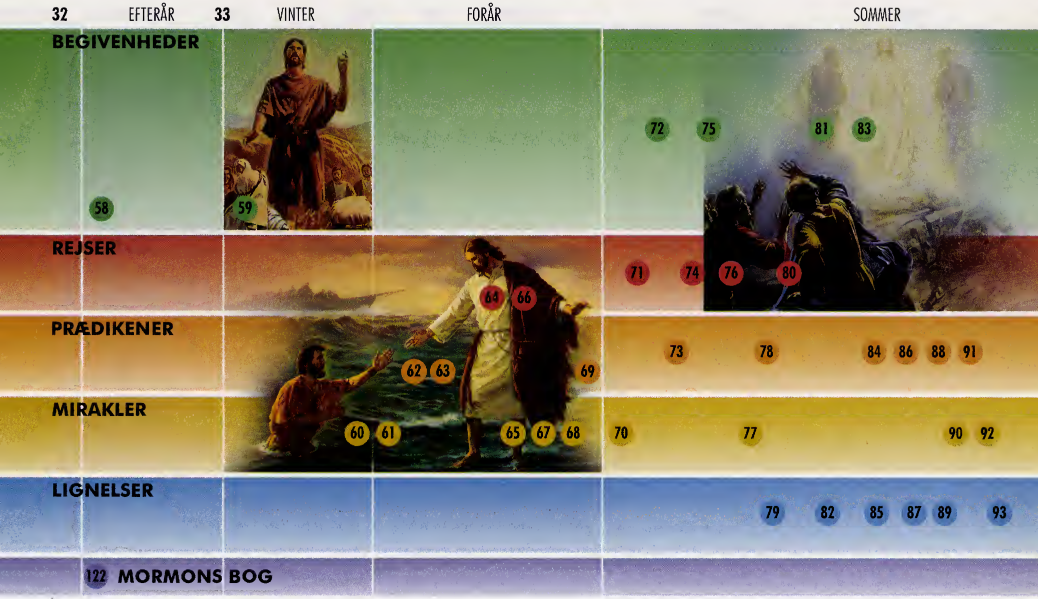
54. Matt 13:3-23; Mark 4:21-22 Lignelserne om sædemanden og lyset.

55. Matt 13:24-30, 36-43; Mark 4:26-29 Lignelserne om ukrudtet i hveden og om kornet, som vokser op.

56. Matt 13:31-35 Lignelserne om sennepsfrøet og surdejen.

57. Matt 13:44-52 Lignelserne om den skjulte skat, den kostbare perle, evangeliets vod og husbonden.

58. Matt 13:54-58 Folk i Nazaret afviser Jesus for anden gang.

59. Matt 14:1-12 Herodes var bange for, at Jesus var den halshuggede Johannes Døber, der var vendt tilbage fra de døde.

60. Joh 6:1-15 Kort før påskehøjtiden bespiste Jesus 5000 med fem brød og to fisk.

61. Joh 6:16-21; Matt 14:22-33 Jesus gik på vandet; Peter fulgte efter, men tvivlede.

62. Joh 6:22-66 Jesus sagde, at han er Livets Brød. Mange disciple forkastede ham.

63. Mark 7:1-23 Da Jesu disciple spiste uden at vaske hænder, belærte Jesus farisæerne om virkelig renhed.

64. Mark 7:24. Jesus drog nordpå til Tyrus og Sidon.

65. Mark 7:24-30 Jesus helbredte en kanaanæisk kvindes datter.

66. Mark 7:31 Jesus vendte tilbage til Galilæa.

67. Mark 7:32-37 Jesus helbredte en døv, som havde svært ved at tale.

68. Mark 8:1-9 Jesus bespiste 4000.

69. Mark 8:10-21 I Magdala talte Jesus om at søge tegn; han advarede sine disciple mod farisæernes »surdej«.

70. Mark 8:22-26 I Betsajda helbredte Jesus en blind mand.

71. Matt 16:13 Sammen med sine disciple drog Jesus til Kæsaræa Filippi.

72. Matt 16:13-20 Peter vidnede om, at Jesus er Kristus.

73. Matt 16:21-28 Jesus belærte sine disciple om sin død, sit andet komme og om det at være discipel.

74. Matt 17:1 Jesus tog Peter, Jakob og Johannes med op på et højt bjerg.

75. Matt 17:2-13 Jesus blev forklaret. Peter, Jakob og Johannes modtog præstedømmenøgler.

76. Matt 7:14, 22 Jesus og hans disciple vendte tilbage til Galilæa.

77. Matt 17:14-21. Jesus helbredte en »månesyg« dreng.

78. Matt 17:22-18:35 Jesus fortalte sine disciple om sin død, om tempelskat og om principperne for ydmyghed, tjeneste og tilgivelse.

79. Matt 18:23-35 Lignelsen om den ubarmhjertige tjener.

80. Luk 9:51-56 Jesus rejste gennem Samaria, Judæa og Peræa på vej til Jerusalem.

81. Luk 10:1-24 Jesus udpegede de halvfjerds og sendte dem ud for at forkynde. De vendte tilbage og aflagde rapport.

82. Luk 10:25-37 Lignelsen om den barmhjertige samaritaner.

83. Luk 10:38-42 Jesus hvilede ud hos Martha og Maria og underviste dem.

84. Luk 11:1-13 Jesus belærte sine disciple om bøn.

85. Luk 11:5-8 Lignelsen om vennens besøg ved midnat.

86. Luk 11:14-12:12 Jesus revsede atter farisæerne for at søge tegn og for deres hykleri.

87. Luk 12:13-21 Lignelsen om den rige tåbe.

88. Luk 12:22-13:9 Jesus belærte sine disciple om at søge Guds rige først og om sin genkomst.

89. Luk 12:35-48; 13:6-9 Lignelserne om den årvågne tjener og om det golde figentræ.

90. Luk 13:10-17 Jesus helbredte en kvinde på sabbatten.

91. Luk 13:22-25 Jesus belærte om »den snævre port« og om, hvem der kan træde ind i hans rige. Han sørgede over Jerusalem.

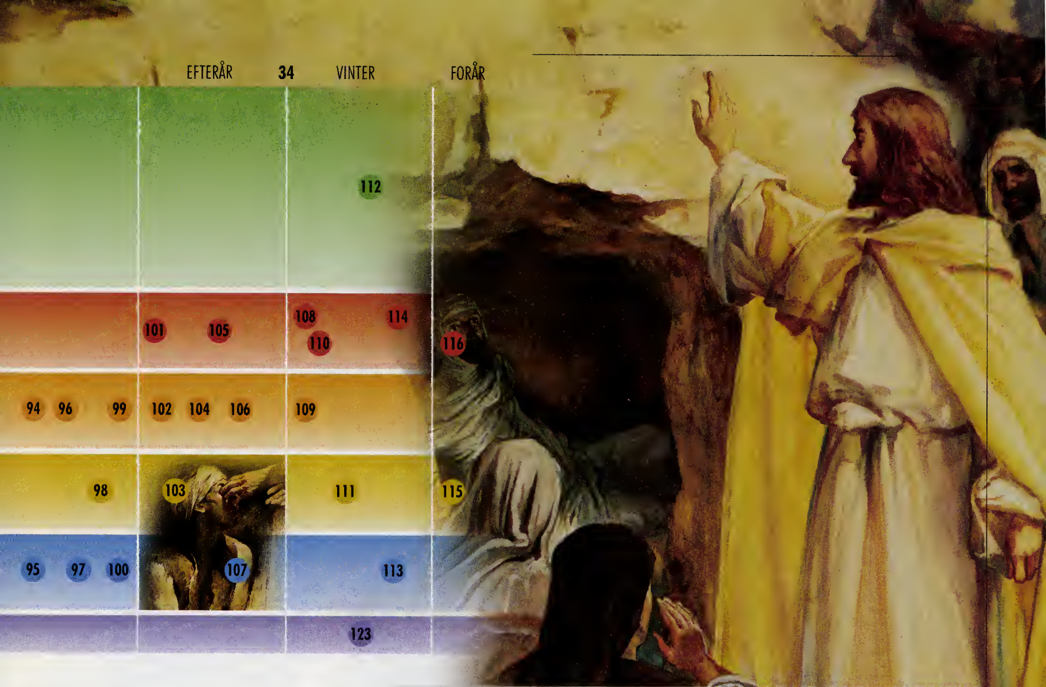
92. Luk 14:1-6 På sabbatten helbredte Jesus en mand med vand i kroppen.

93. Luk 14:7-24 Lignelserne om bryllupsfesten og om det store festmåltid.

94. Luk 14:25-35 Jesus belærte mængden om, hvad det vil sige at være discipel.

95. Luk 14:28-33 Lignelserne om tårnet og om kongen.

FRA VENSTRE: JOHANNES DØBER PRÆDIKER I ØRKENEN, AF ROBERT T. BARRTT; *KRISTUS GÅR PÅ VANDET*, AF ROBERT T. BARRETT; *FORKLARELSEN*AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD; UDSNIT AF *HAN SALVEDE DEN BLINDE MANDS ØJNE*, AF WALTER RANE; *LAZARUS OPVÆKKES FRA DE DØDE*, AF R. ROLLE

96. Luk 15:1-16:31 Jesus belærte farisæerne og fordømte dem for deres hykleri.

97. Luk 15:1-17:10 Lignelserne om det mistede får, den tabte mønt og den fortabte søn. Lignelserne om den uærlige godsforvalter, om den rige mand og Lazarus og om den unyttige tjener.

98. Luk 17:11-19 Jesus helbredte ti spedalske; kun en vendte tilbage for at takke ham.

99. Luk 17:20-18:14 Jesus belærte farisæerne om sin genkomst.

100. Luk 18:1-14 Lignelserne om den uretfærdige dommer og om farisæeren og tolderen.

101. Joh 7:2-13 Jesus ankommer til løvhyttefesten i Jerusalem.

102. Joh 7:14-8:59 Jesus underviste i templet. En kvinde, som var grebet i hor, blev ført frem for ham. Han vidnede om, at han er Messias.

103. Joh 9:1-41 Jesus helbredte en mand, der havde været blind fra fødslen, og vidnede om, at han er verdens Lys.

104. Joh 10:1-21 Jesus forkyndte, at han er Den Gode Hyrde.

105. Mark 10:1 Jesus forlod Jerusalem for at forkynde i Peræa.

106. Mark 10:2-31 Jesus drøftede skilsmisse med farisæerne. Han velsignede de små børn, besvarede en rig, ung mands spørgsmål og underviste sine disciple.

107. Matt 20:1-16 Lignelsen om arbejderne i vingården.

108. Joh 10:22 Jesus vendte tilbage til Jerusalem til genindvielsesfesten.

109. Joh 10:23-39 I templet forkyndte Jesus: »Jeg og Faderen er ét.«

110. Joh 10:40-42 Jesus drog til Peræa.

111. Mark 10:32-52 Jesus underviste sine disciple og helbredte en blind mand ved navn Bartimæus.

112. Luk 19:1-10 Tolderen Zakæus beværtede Jesus i sit hjem.

113. Luk 19:11-27 Lignelsen om de betroede pund.

114. Joh 11:7 Jesus vendte tilbage til området omkring Jerusalem for sidste gang.

115. Joh 11:1-46 Jesus opvækkede Lazarus fra de døde.

116. Joh 11:54 Jesus drog til byen Efraim.

MORMONS BOG

117. Helaman 14-15 På det amerikanske kontinent profeterede lamaniten Samuel om tegnene på Jesu fødsel og død.

118. Helaman 16:13-14 Store tegn og undere viste sig, og derved begyndte opfyldelsen af profetierne.

119. 3 Nephi 1:15-26 Da tegnet på Jesu fødsel (en nat uden mørke) viste sig, omvendte mange sig og troede på ham.

120. 3 Nephi 3-4 Nephitiske hære besejrede Gadiantonrøverne.

121. 3 Nephi 6 Nephiterne nød fremgang, men blev så stolte og slog profeterne ihjel.

122. 3 Nephi 7:15-26 Nephi forkyndte, og mange omvendte sig.

123. 3 Nephi 8:3 De retfærdige nephiter begyndte ivrigt at se frem til tegnet på Jesu død.

»Det Nye Testamente i korte træk: Jesu Kristi liv – Påskeugen« bliver trykt i april 2003.

Undervise, prædike, helbrede

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg tror, at Kristus ønsker, at vores undervisning skal føre til en form for åndelig helbredelse.

Vi tænker hurtigt og uden videre på Kristus som lærer – den største lærer, som nogen sinde har levet, eller som nogen sinde vil leve. Det Nye Testamente er fuldt af hans belæringer, hans udtalelser, hans prædikener og hans lignelser. På den ene eller den anden måde virker han som lærer på hver eneste side i den bog. Men samtidig med at han underviste, gjorde han bevidst noget ud over det, noget som satte hans undervisning i perspektiv.

Efter Frelserens første kaldelse af de første disciple (de var endnu ikke apostle), begyndte arbejdet. Dette er, hvad Matthæus siger: »Jesus gik omkring i hele Galilæa, *underviste* i deres synagoger, *prædikede* evangeliet om Riget og *helbredte* al sygdom og lidelse blandt folket« (Matt 4:23; fremhævelse tilføjet).

Hans undervisning og forkyndelse kender vi, og det ville vi forvente. Men vi er måske ikke parate til at opleve helbredelser på samme måde. Og dog, fra begyndelsen, bliver helbredelse nævnt, som om det var et synonym for undervisning og forkyndelse. I det mindste er der et nært forhold mellem de tre. Faktisk fortsætter den passage, som følger bagefter, med at forklare mere om helbredelserne end om undervisningen.

Matthæus fortsætter: »Og rygtet om ham nåede ud i hele Syrien, og de kom til ham med alle, der led af forskellige sygdomme og var

plaget af lidelser, og med besatte, månesyge og lamme, og han helbredte dem« (v. 24).

Det, som herefter følger, er den mesterlige Bjergprædiken, seks en halv side, som det vel ville tage seks et halvt år at undervise udtømmende i. Men så snart prædikenen var forbi, kom Frelseren ned fra bjerget og helbredte på ny. Hurtigt efter hinanden helbreder han en spedalsk, officerens tjener, Peters svigermor, dernæst en gruppe, der kort og godt beskrives som »mange besatte« (Matt 8:16). Kort sagt står der, at han »helbredte alle de syge« (v. 16).

Han blev drevet til at sejle over Galilæas Sø af de folkeskarer, som flokkedes om ham, og uddrev derefter djævle af to, som boede i gadarenernes gravhuler, og sejlede derefter tilbage til »sin egen by« (Matt 9:1), hvor han helbredte en lam, der havde været sengeliggende, en kvinde, der i tolv år havde lidt af blødninger (i det, som jeg synes er et af de mest rørende og bemærkelsesværdige øjeblikke i hele Det Nye Testamente), og oprejste synagogeforstanderens datter fra de døde.

Dernæst gav han to blinde mænd synet tilbage og uddrev en djævel, som havde berøvet en mand evnen til at tale. Dette var et hurtigt sammendrag af Det Nye Testamentes første seks kapitler, som er viet til Kristi virke. Så kommer dette vers. Lyt, om det lyder bekendt: »Jesus gik omkring i alle byerne og landsbyerne, *underviste* i deres synagoger, *prædikede* evangeliet om Riget og *helbredte* al sygdom og lidelse« (Matt 9:35; fremhævelse tilføjet).

På nær nogle få ord er det selvfølgelig nøjagtig det samme vers, vi læste fem kapitler tidligere. Så følger dette:

»Da han så folkeskarerne, ynkedes han over dem, for de var vanrøgtede og forkomne som får uden hyrde.

Da sagde han til sine disciple: ›Høsten er stor, men arbejderne få.

Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst‹« (v. 36-38).

Hermed kalder han de tolv og formaner dem med denne befaling: »Gå,« siger han, »til de fortabte får af Israels hus.

Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær!

Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene, driv dæmoner ud. I har fået det for intet, giv det for intet« (Matt 10:6-8; fremhævelse tilføjet).

Vi kender Frelseren som Mesterlæreren. Og det er han og meget mere. Og når han siger, at størstedelen af høsten endnu ligger foran os, og at der er alt for få arbejdere, tænker vi straks på missionærer og andre som jer selv, der skal undervise. *Men der efterspørges en bestemt slags lærer, en lærer, som samtidig helbreder.*

Og lad mig nu gøre det helt tydeligt. Med den »helbredelse«, som jeg har talt om, taler jeg *ikke* om den formelle anvendelse af præstedømmet eller salvelse af de syge eller noget som helst i den retning. Det er *ikke* den rolle, som lærere i Kirkens organisationer er kaldet.

Men jeg tror, at vores undervisning kan føre til en åndelig form for helbredelse. Jeg kan ikke tro, at så meget af det, som Matthæus skrev, kunne dreje sig om Frelserens betjening af plagede, bekymrede, fortvivlede mennesker, hvis det ikke var med en bestemt hensigt. Ville det ikke som i Mesterens tilfælde være vidunderligt at kunne måle, hvor vellykket jeres undervisning er, ud fra den helbredelse, som finder sted i andres liv?

Lad mig være lidt mere specifik. I stedet bare at give i en lektion, når I underviser, så forsøg lidt mere ihærdigt at hjælpe den åndeligt blinde basketballstjerne til virkelig at se, eller skolefestens åndeligt døve dronning til virkelig at høre, eller den åndeligt lamme formand for elevrådet til

YDERST TIL VENSTRE: REJS DIG OG GÅ, AF SIMON DEWEY, GENGIVET MED TILLADELSE FRA ALTUS FINE ART I AMERICAN FORK I UTAH; *TIL VENSTRE:* KRISTUS OG DEN RIGE, UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN

Vi kender Frelseren som Mesterlæreren. Og det er han og meget mere. Han efterspørger en bestemt slags lærer, en lærer, som samtidig helbreder.

Ville det ikke som i Mesterens tilfælde være vidunderligt at kunne måle, hvor vellykket jeres undervisning er, ud fra den helbredelse, som finder sted i andres liv?

at gå. Forsøg lidt mere ihærdigt at give andre så megen ballast, at uanset hvilke fristelser djævelen sender mod dem, så vil de være i stand til at stå dem imod og således i det øjeblik virkelig være fri for ondt. Kunne vi forsøge lidt mere ihærdigt at undervise på så stærk og åndelig en måde, at vi virkelig kan hjælpe dem, som går alene, som bor alene, som græder sig i søvn om natten?

»Og som følge deraf, hvad så?«

Måske kan en lektion fra livet i De Tolvs Kvorum være med til at illustrere, hvad jeg ønsker at sige om dette og undgå enhver forvirring fra jeres side.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, som selv er en mesterlig lærer, har et spørgsmål, som han ofte stiller, når vi har fremlagt noget eller givet en eller anden formaning til hinanden i De Tolv. Han kigger op som for at sige: »Er du færdig?« Og så siger han til taleren (og underforstået til resten af gruppen): »Og som følge deraf, hvad så?«

»Som følge deraf, hvad så?« Jeg tror, at det er, hvad Frelseren svarede på hver eneste dag som en uadskillelig del af hans undervisning og forkyndelse. Hans prædikener og formaninger ville have været nytteløse, hvis ikke livet for hans disciples havde ændret sig.

»Og som følge deraf, hvad så?« I og jeg ved, at alt for mange ikke har knyttet forbindelse mellem det, de siger de tror på, og hvordan de faktisk lever deres liv.

Bed for, at jeres undervisning må medføre en forandring. Bed for, at jeres lektioner som i teksten til en nu glemt sang får en elev til at »rette op og flyve ordentligt« (Nat King Cole, »Straighten Up and Fly Right«, 1943). Vi vil have, at de skal være rette, og at de skal være ordentlige. Vi vil have, at de skal være velsignede og glade i dette liv og frelst i den tilkommende verden.

Gud står ved roret

Den bog, der indleder den del af Det Nye Testamente, der handler om tiden efter opstandelsen, kaldes Apostlenes Gerninger. Det er et vigtig kirkeorganisatorisk begreb i bogen, at apostlene var ordinerede repræsentanter for

Herren Jesus Kristus og således var bemyndiget til fortsat at lede Kirken i hans navn.

Men tænk på, hvad de stod over for. Tænk på den forfatning, den frygt, den forvirring, den håbløshed, som medlemmerne af den nye lille kristne kirke stod over for, efter at Kristus var blevet korsfæstet. De havde måske forstået noget af det, der skete, men de kunne umuligt have forstået det hele. Folk må have været meget bange og meget forvirrede, og Brødrene havde hænderne fulde med at forsøge at sørge for ledelse.

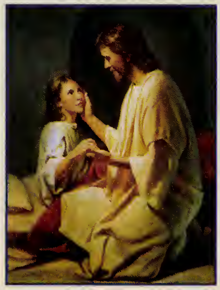
Men det overrasker os ikke, at meldingen lige fra begyndelsen (i det mindste fra første vers af Apostlenes Gerninger) er, at Kirken fortsat skal ledes af Gud og ikke af dødelige. Og det var vigtigt for folkene at høre i den stund, hvor de var forvirrede og bange. Faktisk kunne bogen »Apostlenes Gerninger« meget passende få den mere dækkende titel »Den opstandne Kristi gerninger gjort ved Helligånden i hans ordinerede apostles liv og virke.« Når jeg nu har sagt det, kan I forstå, hvorfor nogen stemte for den korte titel – men den titel, jeg har foreslået, er meget præcis! Lyt til Lukas' indledende linier:

»I min første bog fortalte jeg dig, Theofilus, om alt det, som Jesus gjorde og lærte fra begyndelsen

lige til den dag, han blev taget op til himlen, *efter at han ved Helligånden havde givet sine befalinger til de apostle, han havde udvalgt*« (ApG 1:1-2; fremhævelse tilføjet).

Ledelsen af Kirken var den samme. Frelseren befandt sig et andet sted, men ledelsen af Kirken og dens lederskab var nøjagtig den samme. Når vi nu her indledningsvis har understreget dette, får vi tilkendegivelser af Herrens kraft ved Helligånden, hver gang vi bladrer. I Apostlenes Gerninger er den første belæring fra den opstandne Kristus til De Tolv, at de »skal døbes med Helligånden om ikke mange dage« (ApG 1:5), og at »I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer« (v. 8).

TIL VENSTRE: *JESUS HELBREDER DEN BLINDE*, AF CARL BLOCH; TIL HØJRE: *BJERGPRÆDIKENEN*, AF CARL BLOCH. BEGGE BILLEDER GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD

Efter at Kristus var steget op til himlen for øjnene af dem, samlede Peter Kirkens tilbageværende medlemmer – alle 120. (Kan I se, hvilken indvirkning disse problemer og modstanden havde haft på deres antal?) De 120 mennesker samledes, og Peter sagde: »Brødre! Det skriftord måtte gå i opfyldelse, som *Helligånden* gennem Davids mund forud har sagt om Judas« (v. 16; fremhævelse tilføjet). Da den tomme plads efter Judas i De Tolv skulle udfyldes, bad de præcis sådan som De Tolvs Kvorum og Det Første Præsidentskab beder i dag: »*Herre, du* som kender alles hjerter, vis os, hvem ... *du* har udvalgt« (v. 24; fremhævelse tilføjet). Og Matthias blev kaldet.

Men dette første kapitel, der vender enhver mod himlen, illustrerer så tydeligt den guddommelige vejledning, som skulle fortsætte med at lede Kirken, er kun en forberedelse til andet kapitel. I disse skriftsteder bliver selve ordet *pinse* en del af de kristnes ordforråd som synonym for de enestående åndelige tilkendegivelser og en guddommelig udgydelse af Helligånden over alle personerne. Åbenbaring kom fra himlen med »lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset« (ApG 2:2), og den fyldte brødrene. »Og tunger som af ild viste sig for dem ... Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale ... alt efter hvad Ånden indgav dem at sige« (v. 3-4).

Peter rejste sig som seniorapostel og præsident for Kirken og anerkendte denne udgydelse. Han citerede Joel og sagde, at Gud i de sidste dage ville »udgyde af min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres unge skal se syner, jeres gamle skal have drømme.

Selv over mine trælle og trælkvinder vil jeg udgyde min ånd i de dage, og de skal profetere« (v. 17-18).

Peter fortsætter: »Israelitter [han taler til den store forsamling], hør disse ord: Jesus fra Nazaret – en mand, der er udpeget af Gud for jer ... Denne Jesus har Gud ladet opstå ... Han er ophøjet til Guds højre hånd og *har fra Faderen fået Helligånden som lovet*, og den har han nu udgydt. Det er det, I både ser og hører« (v. 22, 32-33; fremhævelse tilføjet).

Det er et pragtfuldt skriftsted. De, der endnu ikke var blevet døbt, blev rørt af Ånden og spurgte, hvad de skulle gøre. Peter bad dem blive døbt til syndernes forladelse og »få Helligånden som gave« (v. 38), og det gjorde tre tusind af dem. Senere, da den lamme mand på trappen til templet fik sit helbred tilbage og flokken syntes, at Peter og Johannes havde gjort noget vidunderligt, irettesatte Peter dem og sagde, at det ikke var nogen jordisk kraft eller hellighed fra disciplenes side, der havde gjort manden i stand til at gå, men at det var Jesu kraft og hellighed, som disse mennesker fra Jerusalem »forrådte« og »dræbte« (ApG 3:13, 15). Derefter aflagde han vidnesbyrd om, at den selv samme Jesus stadig ledte Kirken ved Helligåndens medvirken, og at han ville fortsætte med dette, indtil han kom tilbage, når de »tider kommer, da alt ... [skal] genoprettes« (v. 21).

Da fem tusinde andre mennesker sluttede sig til Kirken, blev de lokale farisæere og saddukæere målløse. De forlangte at få at vide, hvordan alt dette var gået til. Peter gav det klassiske svar, I altid skal give andre. »*Fyldt af Helligånden*,« står der, svarede Peter, at det var gjort »i Jesu Kristi, nazaræerens, navn« (ApG 4:8, 10; fremhævelse tilføjet). Kristus ledte ikke alene sine apostles handlinger ved Helligånden, han talte også gennem dem ved hjælp af den samme Ånd. Det er en lektie om ledelsen af Jesu Kristi Kirke, dengang som nu.

Faderen og Sønnen leder stadig dette værk og påvirker kirkeledere, lærere og enkeltpersoner i Kirken ved hjælp af Helligånden. Og det er ved denne medvirken, at vi skal påvirke dem, vi underviser.

Undervis ved Ånden

Husk, at undervise ved Helligånden. Hvis vi ikke underviser således, så underviser vi, som skriften definerer det, »på anden måde« (L&P 50:17). Og nogen anden måde er »ikke af Gud« (v. 20). Giv jeres elever mulighed for åndelige oplevelser på en hvilken som helst måde, I kan. Det er, hvad Det Nye Testamente forsøger at gøre for jer. Det

Kunne vi forsøge lidt mere ihærdigt at undervise på så stærk og åndelig en måde, at vi virkelig kan hjælpe dem, som går alene, som bor alene, som græder sig i søvn om natten?

YDERST TIL VENSTRE: *JAIRUS' DATTER*, AF DEL PARSON; TIL VENSTRE: *KRISTUS OG DEN SAMARITANSKE KVINDE*, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD

Da den lamme mand på trappen til templet fik sit helbred tilbage og flokken syntes, at Peter og Johannes havde gjort noget vidunderligt, irettesatte Peter dem og sagde, at det ikke var nogen jordisk kraft eller hellighed fra disciplenes side, der havde gjort manden i stand til at gå, men at det var Jesu kraft.

TIL HØJRE: »SOM JEG HAR GIVET DIG«, AF WALTER RANE; INDSAT: KRISTUS HELBREDER EN BLIND MAND, AF DEL PARSON

er budskabet i evangelierne. Det er budskabet i Apostlenes Gerninger. Det er budskabet i alle skrifterne. De åndelige oplevelser, som er nedskrevet i de hellige optegnelser hjælper med til at holde andre på stien og i Kirken i vore dage, ligesom sådanne oplevelser gjorde det for medlemmerne på Det Nye Testamentes tid.

Skriften siger: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise« (L&P 42:14). Det viser os ikke bare, at I ikke kommer til at undervise, eller at I ikke kan undervise, eller at I vil præstere en dårlig undervisning. Nej, det er stærkere end det. Det er bydemåde af udsagnsordet. »I *skal ikke* undervise.« Det er samme sprogbrug, som blev anvendt på Sinajs Bjerg. Det er en befaling. De er Guds elever, ikke jeres, ligesom det var Guds kirke, ikke Peters eller Paulus' eller Josephs eller Brighams.

Fat mod. Lad Ånden virke i jer på måder, det måske ikke er jer forundt at se eller endog erkende. Der foregår mere, end I tror, hvis I er ærlige i hjertet og forsøger at leve så rent, som I kan. Og når I når til de øjeblikke fra Getsemane og Golgata og himmelfarten, der er så ypperlige og næsten umulige at undervise i, beder jeg jer, blandt meget andet, om at huske på følgende to anvendelsesmuligheder.

Kristus forblev trofast

For det første, at under denne ubeskrivelige voldsomme og sønderrivende smerte *forblev Kristus trofast.*

Matthæus sagde, at »han blev grebet af sorg og angst« ... »fortvivlet til døden« (Matt 26:37-38). Han gik alene ind i haven og lod med vilje Brødrene blive udenfor og vente. Han var nødt til at gøre dette alene. Han faldt på knæene og dernæst, siger apostlen, faldt han »ned på sit ansigt« (se v. 39). Lukas siger, at han var »angst« og bad så indtrængende, at »hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden« (Luk 22:44). Markus siger, at han faldt ned og råbte: »Abba, fader«. Dette er ikke længere abstrakt teologi. Dette er en søn, der bønfalder sin far: »... alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig« (Mark 14:36).

Hvem kunne modstå det fra noget barn, og da især ikke det fuldkomne Barn? »Du kan gøre alt. Jeg ved, du kan gøre alt. Tag dette bæger fra mig.«

Markus forklarede, at hele den bøn gik ud på, at hvis det havde været muligt, ville den time være blevet strøget af planen. Herren sagde i virkeligheden, at »hvis der er en anden vej, så ville jeg hellere tage den. Hvis der er nogen anden vej – nogen som helst anden vej – vil jeg med glæde antage den.« »Lad dette bæger gå mig forbi,« skrev Matthæus (Matt 26:39). »Tag dette bæger fra mig,« skrev Lukas (Luk 22:42). Men til slut gik bægeret ham ikke forbi.

I den sidste ende fulgte han sin Faders vilje og sagde: »Ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Det er det sidste øjeblik i den guddommelige samtale mellem Far og Søn i Jesu jordiske virke. Fra da af var terningerne blevet kastet. Han ville stå det igennem uanset hvad.

Og fra denne sidste udtalelse i den gamle verden, får vi den første udtalelse i den nye. Til de nephiter, der var samlet ved templet, sagde han: »Se, jeg er Jesus Kristus ... verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og ... jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:10-11). Det er hans egen præsentation af sig selv, den udtalelse han føler bedst fortæller disse mennesker, hvem han er.

Hvis I kan få jeres elever til at påtage sig blot én vigtig forpligtelse til gengæld for det uforlignelige offer, Frelseren bragte for dem, hans betaling for deres overtrædelser, hans sorg for deres synder, så få dem til at se nødvendigheden af at adlyde – i deres egen vanskelige tilværelse og i beslutningens time at underkaste sig Faderens vilje (se v. 11), uanset hvad prisen måtte være. Det vil de ikke altid gøre, ikke mere end I og jeg har været i stand til at gøre det, men det burde være deres mål, det burde være det, de stræber efter. Det, som Kristus synes mest opsat på at påpege ved sin mission – ud over de personlige dyder, ud over de pragtfulde prædikener og selv ud over helbredelserne – er, at han underkastede sig Faderens vilje.

Vi lader alle vores vilje skinne igennem for meget af tiden. Derfor er det budskabet, som Frelseren har til hver eneste af os, at vores offer, som et sindbillede på hans

offer, er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (se 3 Nephi 9:20; L&P 59:8). Vi skal bryde ud af vores smålige »jeg« og græde over vore synder og over verdens synder. Vi skal bønfalde andre om at underkaste sig Faderen, at underkaste sig Sønnen og at underkaste sig Helligånden. Der er ingen anden måde. Uden at sammenligne os for meget med ham, for det ville være helligbrøde at gøre, så vid, at det bæger, der ikke kan gå os forbi, er et bæger, der gives i vores eget liv, såvel som i hans. Det kommer til os på en anden måde i meget mindre grad, men det kommer dog så hyppigt, at det er tilstrækkeligt til at lære os, at vi må adlyde, uanset hvad.

Kristus kender vejen

Den anden lektie fra forsoningen, som jeg vil bede jer huske på, har forbindelse til den første. Hvis dem, som I underviser, føler, at de på en eller anden måde allerede har begået for mange fejltagelser, hvis de føler, at de lever og slider så langt nede, at Kristi lys ikke kan skinne, så lær dem, at Gud »tilgiver gerne,« at Kristus er »barmhjertig og nådig, langsom til vrede, langmodig og fuld af miskundhed« (*Forelæsninger om Troen*, 1900, s. 38). Barmhjertigheden med sine søsterdyder omvendelse og tilgivelse, er det, Jesu Kristi forsoning drejer sig om. Alt i evangeliet lærer os, at vi kan forandre os, hvis vi virkelig ønsker det, at vi kan få hjælp, hvis vi virkelig beder om det, at vi kan blive helbredt, uanset hvilke problemer der har været i fortiden.

På trods af livets genvordigheder er der hjælp at hente for os alle på denne rejse. Når Kristus beder os om at underkaste os og adlyde Faderen, så ved han, hvordan han kan hjælpe os med at gøre det. Han har vandret den vej og beder os om at gøre, hvad han har gjort, men han har gjort det meget lettere for os at rejse. Han ved, hvor de skarpe sten og anstødssten ligger, og hvor tornene og tidslerne vokser kraftigst. Han ved, hvor stien er farlig, og han ved, hvilken vej vi skal gå, når vejen deler sig og mørket falder på. Han ved dette, fordi han har lidt »sorg og smerte og alle slags fristelser ... så han ... kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12). At hjælpe nogen vil sige, at man går dem i møde. Jeg aflægger vidnesbyrd om, at Kristus vil løbe os i møde, ja, allerede nu er på vej, hvis vi blot vil tage imod hans barmhjertigheds udstrakte arm.

Når vi vakler eller snubler, er han der for at støtte og styrke os. I den sidste ende er han der for at frelse os, og for alt dette har han givet sit liv. Uanset hvor grå vore dage kan synes, har de været meget mørkere for verdens Frelser. Som en påmindelse om de dage har Jesus endog i et opstandent og på anden måde fuldkommengjort legeme valgt at beholde sårene i hænderne og i fødderne og i siden til gavn for sine disciple – tegn, om man vil, på, at pinefulde ting sker selv for de rene og de fuldkomne; tegn, om man vil, på, at smerte i denne verden *ikke* er bevis på, at Gud ikke elsker jer; tegn, om man vil, på, at problemer forsvinder, og at lykken kan blive vores. Mind andre om, at det er den sårede Kristus, der er vores sjæls kaptajn, han som endnu bærer arrene fra vores tilgivelse, læsionerne efter hans kærlighed og ydmyghed, det oprevne kød af lydighed og offer.

Disse sår udgør den vigtigste måde, hvorpå vi skal genkende ham, når han kommer. Måske byder han os komme frem, sådan som han har budt andre komme frem, for at se og føle de mærker. Da vil vi, om ikke inden, så i hvert fald på det tidspunkt, sammen med Esajas mindes, at det var for os, at Gud var »foragtet og opgivet ... en lidelsernes mand, kendt med sygdom,« at »han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:3, 5).

Jeg elsker dette værk. Nyd jeres mulighed for i år at fordybe jer i det majestætiske Nye Testamente og i det liv, som han, således som det vidner om, levede. Dette er hans kirke, og vi er engageret i et stort værk med en vidunderlig mulighed for at elske skrifterne og lære af dem og aflægge vidnesbyrd til hinanden om, at de er sande. ■

Tilpasset efter en tale, som blev holdt ved en konference for undervisere i Kirkens Uddannelsessystem på Brigham Young University den 8. august 2000.

YDERST TIL VENSTRE: *KORSFÆSTELSEN,* AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD; TIL VENSTRE: *KRISTUS I GETSEMANE HAVE,* AF HEINRICH HOFMANN

Det, som Kristus synes mest opsat på at påpege ved sin mission – ud over de personlige dyder og ud over de pragtfulde prædikener og selv ud over helbredelserne – er, at han underkastede sig Faderens vilje.

Unge LEDER unge

AF CHARLOTTE CACHAPERO

Følgende ideer har været en hjælp for mig, mens jeg har virket i klassepræsidentskaberne i Unge Piger i mit ward i Filippinerne. Måske kan de samme principper være en hjælp for dig i dine kaldelser som leder.

✻ *Afsæt tid.* Afsæt tid til din kaldelse, så kan du udrette næsten hvad som helst.

✻ *Vær venlig.* Husk at behandle andre, sådan som du selv gerne vil behandles. Vær rolig og tålmodig. Fremelsk en følelse af venskab. Lad andre vide, at de betyder noget for dig, ved at sætte dig ind i deres udfordringer og succeser.

✻ *Respektér andre.* Vis respekt for dem, du leder. Husk på, at hvert eneste menneske er et enestående barn af Gud med muligheder for at blive, som han er.

✻ *Yd ofre.* Stræb efter at træffe beslutninger, som tager andres behov og meninger i betragtning, i stedet for kun at tænke på, hvad der gavner dig.

✻ *Studér.* Studér evangeliet regelmæssigt og vedvarende. Skrifterne og andre gode bøger kan hjælpe dig med at dele evangeliets principper med dem, som du er kaldet til at lede.

✻ *Brug dine talenter.* Lad være med at sætte dit lys under en skæppe (se Matt 5:14-16). Brug dine talenter og evner og hjælp andre med at gøre brug af deres.

✻ *Søg råd.* Bed de øvrige medlemmer af dit præsidentskab såvel som dine forældre, voksne ledere og især din himmelske Fader om vejledning og støtte i din kaldelse.

✻ *Gør dit bedste!* Lad dig ikke overvælde. Herren har kaldet dig, så han vil give dig evnerne til at klare opgaven. Du går ikke galt i byen, hvis du gør dit bedste og stoler på ham. ■

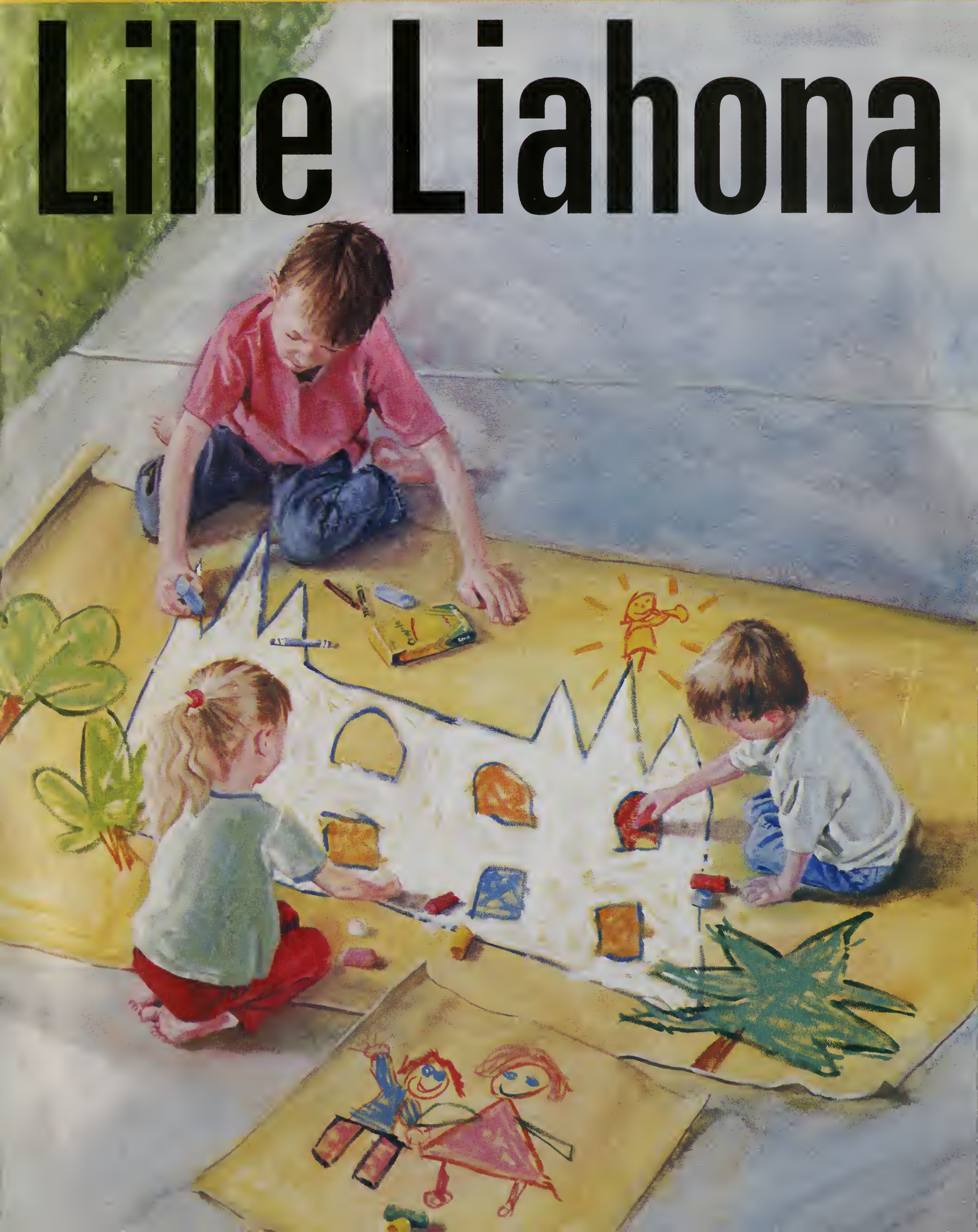
Charlotte Cachapero er medlem af Plaridel 2. Ward i Malolos Stav i Filippinerne.

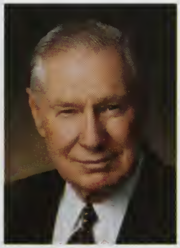
Side 25 af Liahona følger efter lokalsiderne og Lille Liahona.

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JANUAR 2003

Lille Liahona

Pagter

Præsident James E. Faust har gjort det klart, at pagter ikke bare er ord, som vi fremsiger. Hvis vi holder vore pagter, ændrer de vores liv.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi bør altid ære og helligholde de frelsende pagter, som vi indgår med Gud. Hvis vi gør det, har han lovet os, at vi skal »modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så [vi] må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv« (L&P 42:61).

Mange pagter [skal indgås og holdes for at opnå] glæde her og i det hinsides. Blandt de vigtigste er ægteskabspagterne, som indgås mellem mand og hustru. Fra disse pagter flyder livets største glæder.

Dåbspagten med dens bekræftelsesordinance åbner porten til evigt liv.

Tempelpagter er grundlaget for at opnå de største velsignelser, som Herren har til os.

Vi nyder det privilegium at modtage nadveren, Herrens måltid. Vi fornyr vore dåbspagter, når vi modtager nadveren, og det beskytter os mod alskens ondskab. Når vi værdigt modtager brød og vand til ihukommelse om Frelserens offer, vidner vi over for Gud Faderen, at vi er villige til at påtage os hans Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet os. Hvis vi gør det, har vi altid hans Ånd med os (se L&P 20:77, 79). Hvis vi regelmæssigt modtager nadveren og er trofaste mod disse pagter, findes loven i vores indre og står skrevet i vores hjerte.

Lad mig illustrere det med en historie fra *Church News.*

»En gruppe religionslærere [tog] et sommerkursus i Frelserens liv med særlig fokus på lignelserne.

Da tiden var inde til den afsluttende eksamen … ankom eleverne til klasseværelset og fik øje på et opslag om, at deres eksamen blev afholdt i en anden bygning i den anden ende af universitetets område. Desuden stod der, at prøven skulle afsluttes inden for en to timers periode, som begyndte næsten i det selv samme øjeblik.

Eleverne skyndte sig af sted. Undervejs kom de forbi en lille pige, der græd, fordi hendes nye cykel var punkteret. En gammel mand humpede lidende hen mod biblioteket med en stok i den ene hånd, mens han tabte flere bøger fra den stak, som han balancerede med i den anden hånd. På en bænk foran en bygning sad en sjusket klædt, skægget mand [som så ud til at være ked af det].

Da eleverne stormede ind i det andet klasselokale, blev de mødt af deres lærer, som fortalte dem, at de alle var dumpet.

Den eneste virkelig prøve på, hvor godt de forstod Frelserens liv og lærdomme, sagde han, var den måde, hvorpå de behandlede folk i nød.

Deres ugelange studier hos en dygtig lærer havde lært dem en hel del, om hvad Kristus havde sagt og gjort.« De havde forstået bogstavet, men ikke ånden. Deres

ILLUSTRATION: SCOTT SNOW

afvisning af den lille pige og de to mænd viste, at kursets budskab ikke var trængt ind i deres hjerte.

Til tider må vi ransage vores egen sjæl og opdage, hvad vi virkelig er. Selv om vi måske kunne ønske det, så kan vores sande karakter ikke skjules. Den stråler ud af os. Forsøg på at narre andre ender blot med at narre os selv. Vi er ofte som kejseren i eventyret, der troede, at han var [klædt] i smukke klæder, selv om han faktisk var nøgen.

Kristuslignende [opførsel] flyder fra et menneskehjertes og sjælens [inderste]. Det ledes af Herrens hellige Ånd, som loves os ved de evangeliske ordinancer. Vores største håb bør være at nyde den helliggørelse [at blive gjort hellig], som udspringer af denne guddommelige vejledning. Vores største frygt bør være at [miste] de velsignelser. ●

Tilpasset fra en tale ved aprilkonferencen 1998.

Jeg tilhører Jesu Kristi sande kirke på jord

min kundskab om Gud, hans kærlige bud,

jeg vil dele med dig.

for jeg tror på vor Frelser, Jesus Krist,

som viste os vej

jeg elsker hans navn

og ønsker kun

at følge i hans spor

Jeg tilhører Jesu Kristi Kirke

VICKI F. MATSUMORI

»Og de, der blev døbt i Jesu navn, kaldtes Kristi kirke« (3 Nephi 26:21).

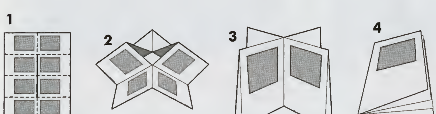

Du tilhører mange grupper. Du tilhører en familie. Du går på en skole. Du er måske også medlem af en sportsforening eller en dramagruppe. Men en ganske særlig organisation, som du tilhører, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne organisation er forskellig fra de andre og meget værdifuld og hellig.

Grupper har ofte ledere. Lederen kan være en formand eller en træner eller en lærer. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er vores leder Frelseren selv.

Da Jesus Kristus var på jorden, organiserede han sin kirke. Han »kaldte apostle, for at de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ud for at prædike og have magt til at uddrive dæmoner« (Mark 3:14-15). Jesus gav disse tolv apostle myndighed til at lede Kirken, når han var væk.

I dag har apostle – medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum – det samme præstedømme eller myndighed, som Jesus gav til sine apostle, da han levede på denne jord. Når vor tids apostle taler til dig ved generalkonferencerne eller sender budskaber gennem din biskop eller grenspræsident, så repræsenterer de Jesus Kristus, som er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges leder.

ILLUSTRATIONER

Instruktioner

Lav et hæfte, som kan hjælpe dig med at huske ordene til sangen »Jesu Kristi Kirke« (se *Forslag til fællestid og til børnenes nadvermødeprogram år 2003*). Tag side 4 ud af bladet. Klip langs den tykke, sorte linje. Pas på, at du ikke kommer til at klippe langs de stiplede linjer. Følg instruktionerne, der viser, hvordan du folder siden til et hæfte.

Forslag til fællestid

1. Hjælp børnene med at forstå den betydningsfulde rolle, som de spiller som medlemmer af Kirken. Fortæl, hvad præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »I, som er medlemmer af denne kirke, må være loyale over for den. Dette er jeres kirke. I har et lige så stort ansvar [i det, som I gør], som jeg har [i det, som jeg gør]. Den tilhører jer, ligesom den tilhører mig« (»En profets råd og bøn for ungdommen«, Liahona, *april 2001, s. 39). Tegn et billede af en krop og klip den ud som puslespil. Læg brikkerne i en beholder, men gem en af dem. Lad børnene skiftes til at vælge en brik. Saml kroppen og spørg, hvad der er galt. Lad børnene læse 1 Kor 12:14-20. Tal om, hvorfor ethvert medlem af Kirken har betydning. Læg den manglende brik til puslespillet og syng »Jesu Kristi Kirke«. Tegn en papirfigur til hvert af børnene, som de kan farvelægge. Lad børnene skrive eller tegne noget, som de kan gøre for at være gode medlemmer af Kirken.*

2. Hjælp børnene med at lære mere om den kirke, som Jesus oprettede på jorden. Skriv følgende skriftsteder på tavlen: Matt 3:13-17; Matt 6:9-13; Mark 3:14-15; Mark 12:41-44; Luk 22:19-20: Joh 5:39; ApG 5:42; 1 Kor 15:29; Ef 4:11-12; Ef 5:19. Og skriv så disse ord: Dåb, bøn, præstedømme, tiende og offerydelser, nadver, skrifterne, templer, dåb for de døde, apostle og profeter samt sange og salmer. Læs skriftstederne og lad børnene tegne streger fra skriftstedet til det tilhørende ord. Tal om, hvordan disse aspekter af evangeliet er de samme i dag. Syng sange eller salmer om hver af dem. ●

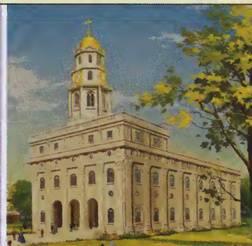
Tempelkort

I løbet af hele 2003 indeholder *Lille Liahona* forskellige tempelkort. Tag tempelkortene ud af bladet, lim dem på karton og klip dem ud. Saml kortene, så du kan huske på, hvor vigtige templer er.

Templet i Kirtland

(Benyttes ikke længere af Kirken)
Indviet den 27. marts 1836 af præsident Joseph Smith

MALERI AF STEVEN T. BAIRD

Templet i Nauvoo

(Det oprindelige tempel findes ikke længere)
Indviet den 30. april og den 1. maj 1846; genopbygget i 2002

FOTO: STEVE TREGEAGLE

Templet i St. George i Utah

Indviet den 6. april 1877 af præsident Daniel H. Wells

FOTO: BRENT RASMUSON

Templet i Logan i Utah

Indviet den 17. maj 1884 af præsident John Taylor

Templet i Manti i Utah

Indviet den 17. og 21. maj 1888 af præsident Wilford Woodruff og ældste Lorenzo Snow

FOTO: CRAIG DIMOND

Templet i Salt Lake City

Indviet den 6. april 1893 af præsident Wilford Woodruff

FOTO: CRAIG DIMOND

Templet i Laie på Hawaii

Indviet den 27. november 1919 af præsident Heber J. Grant

FOTO: MEL EBELSHAUSER

Templet i Alberta i Cardston i Canada

Indviet den 26. august 1923 af præsident Heber J. Grant

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Templet i Mesa i Arizona

Indviet den 23. oktober 1927 af præsident Heber J. Grant

AT GØRE SIT BEDSTE

VIANN PRESTWICH

»Kom nu,« sagde Benjamin til den anden mand, som gik vagtrunde med ham. »Vi kan ikke stoppe nu.« Benjamin Platts hals var helt tør. Han havde svært ved at synke. Han måtte tale ud gennem de sammenbidte tænder, ellers gjorde hans hals meget ondt. Hvis han havde været så syg, da han boede i England, ville han være gået i seng. Men som medlem af Martins håndkærrekompagni kunne han ikke bare stoppe op og vente på, at han blev rask.

Snestormen gjorde det svært for de to mænd at se noget. Den frosne jord var meget ujævn, og de snubledе ofte.

»Vi må blive ved med at bevæge os.« Benjamin talte med så meget kraft, som han kunne. »Vi skal lige holde øje med den anden side af lejren.«

»Hvorfor?« spurgte hans ven. »Hvad er det, vi holder vagt over?«

»Lejrens forsyninger.«

Den anden mand lo stille. »Vi har ingen forsyninger. Vi har ingenting.«

Benjamin vidste, at manden havde ret. Der var meget lidt i lejren. Han havde ondt i maven af sult. Han havde svært ved at trække vejret. Han var udmattet. Det eneste, han havde lyst til, var at lægge sig ned på den frosne jord og sove, men han vidste, at det ville være den visse død. Så han pressede sig selv og sin kammerat videre. De sjoskede rundt om lejren og ventede på, at lyset skulle fjerne det kolde mørke.

I går var håndkærrekompagniet kun nået et lille stykke vej fra Platte-floden. En del af sneen var smeltet i

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

løbet af dagen og havde forvandlet vejen til mudder. Mudderet klumpede sammen på pionerernes tøj. Da solen gik ned bag de dystre skyer, frøs det tunge mudder fast. Alle var snavsede. Benjamin kunne genkende de fleste af de andre rejsende på deres øjne og deres stemmer, snarere end på deres ansigter. Det, der ikke var dækket af klude, var dækket af mudder og snavs.

»Jeg kan ikke gå længere,« sagde hans makker nu. »Jeg har gjort mit bedste, og det er ikke nok.«

Benjamin så på sin trætte kammerat. Mudderet sad i klumper i hans ansigt og var frosset fast i hans hår. Hans hænder var svøbt i klude. Hans bukser var flået itu, så man kunne se den blåfrosne hud. Tårerne trillede ned over hans ansigt, mens han græd over ikke at være stærk nok.

Benjamin lagde hånden på den anden mands skulder og hjalp ham rundt om lejren. »Det er helt i orden, bror. Tænk på det digt, som min far lærte mig:

›For både høj og lav
er livets store test
at hver og en må yde
sit aller-, allerbedst‹.«

Efter endnu en anstrengende tur rundt om lejren kravlede Benjamins kammerat ind i et telt for at hvile sig. Benjamin begyndte sin runde igen. Han hørte vinden hyle, og grenene på de få spredte cedertræer knagede under vægten af sneen og vindens kraft. Da et hårdt vindstød satte ind, så Benjamin det store telt, som manden netop var krøbet ind i, falde sammen.

Benjamin skyndte sig derhen. Hans hustru, Mary, og mindst tyve andre lå også og sov i det telt. Nu var de alle fanget under teltpæle, teltdug og den tunge sne. Med følelsesløse hænder kæmpede Benjamin for at løfte den frosne teltdug op. Sneen tyngede stoffet ned og truede med at kvæle dem, som lå inden under det. Teltpælene var slået ned i den mudrede jord. Og nu var jorden frosset til. De, der lå inde i teltet, havde ikke en chance for at hale pælene op.

Benjamin anstrengte hver en muskel og halede til. En lille pige skreg inde i teltet. En kvinde begyndte at hulke, mens hun kæmpede for at befri sig for den frosne teltdug, som var ved at kvæle hende. Usynlige hænder slog op mod teltet. Gruppen var fanget.

Benjamin rodede febrilsk rundt udenfor, indtil han fandt åbningen. Han skrabede hurtigt sneen væk og tvang sig selv ind gennem åbningen og ind under det våde stof. Langsomt, en lille smule ad gangen, rejste han sig med teltet på sine skuldre.

Benjamin råbte: »Denne vej. Kravl denne vej.« Kun få hørte hans stille stemme, som lød fra den ømme hals. Benjamin råbte højere. Denne gang var der to mænd, som forstod ham og kravlede hen mod stemmen. Da de nåede hen til det sted, hvor Benjamin stod og løftede teltet, rejste de sig og hjalp ham med at løfte mere af det våde stof. Langsomt kunne alle folkene i teltet kravle ud i sneen og mørket.

Med stegepander og gryder gravede de hellige, som nu var vågnet, det væltede telt fri for sne. Daggryet fyldte himlen med et blidt skær af lys, så de rullede teltet sammen og beredte sig på en lang dags vandring gennem sneen.

Da de første tre redningsmænd fra Salt Lake City dukkede op syv dage senere, jublede alle de hellige. Benjamin jublede ikke sammen med dem. Hans hals føltes hudløs og øm. Men han havde råbt sit allerbedste, da det virkelig gjaldt. ●

Bygget over historien om Benjamin Platt, skrevet af hans datter.

»Det eneste, I skal bekymre jer om, er at stræbe efter at være det bedste, I kan være. Og hvordan gør I så det? I holder øjnene fæstet på de mål, som betyder mest i livet, og I går hen mod dem et skridt ad gangen.«

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum
(»Et skridt ad gangen«, *Liahona*, januar 2002, s. 29).

JEG TILHØRER

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Da Jesus Kristus levede på denne jord, forkyndte han sit evangelium og oprettede sin kirke. Han gav hver af apostlene præstedømmet ved håndspålæggelse. Fordi folket ikke troede på evangeliet og i stedet slog apostlene ihjel, blev Kirken og dens præstedømmemyndighed taget fra jorden. I disse sidste dage har Herren kaldet Joseph Smith til at gengive evangeliet, præstedømmet og Kirken.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige modtager vi mange velsignelser, som gør os glade. Når du læser skriftstederne på årets plakat og taler om dem til familieaften, lærer du mere om de velsignelser og ansvar, som følger med at være medlem af Kirken. Din tro på Jesus Kristus og dit ønske om at holde hans bud bliver også stærkere.

Instruktioner

1. Luk hæfteklammerne op, tag plakaten ud af bladet og luk så hæfteklammerne igen.
2. Klip brikkerne til puslespillet ud og læg dem i en konvolut.
3. Ved begyndelsen af hver måned finder du den måneds brik i konvolutten. Læs månedens emne og skriftsted. Lim brikken på plads. Tal med dine forældre om, hvornår du til familieaften kan få lov at fortælle, hvad du har lært.

Du kan bestille flere plakater fra Kirkens distributionscentre.

JEG TILHØRER

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

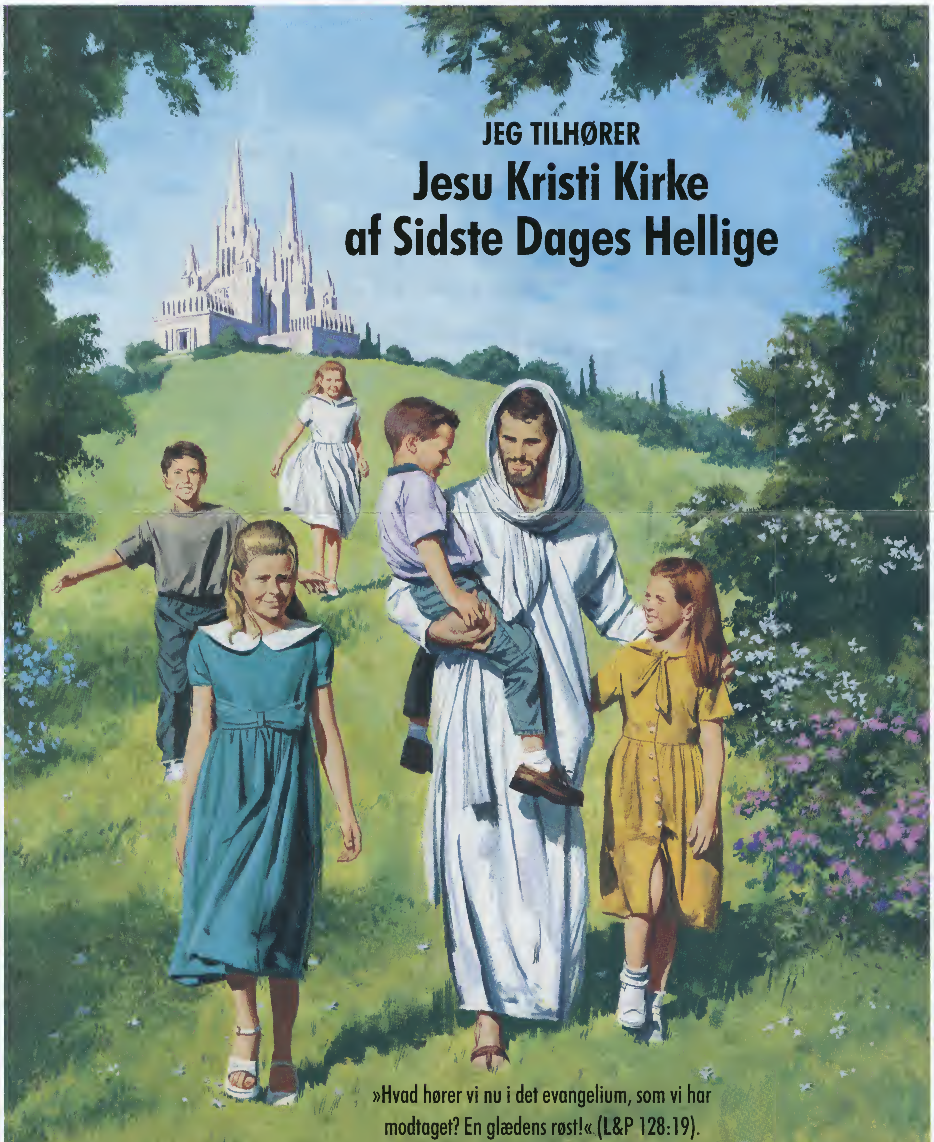

ILLUSTRATION: PAUL MANN

November
Profeternes belæringer. Læs Amos 3:7.

Februar
Jeg tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Læs L&P 115:4.

Januar
Jeg tilhører Jesu Kristi kirke. Læs 3 Nephi 26:21.

Maj
Profeten taler på Frelserens vegne. Jeg kan følge profeten i dag. Læs L&P 1:38.

Juni
Jeg kender Guds plan. Læs Moses 1:39.

Marts
Jeg ved, hvem jeg er. Læs Sl 82:6.

Juli
Jeg vil følge ham i tro. Læs Gal 3:26.

April
Jeg tror på Frelseren Jesus Kristus. Læs Matt 16:16.

September
Jeg vil gøre rette. Læs 5 Mos 6:18.

Oktober
Jeg vil følge hans lys. Læs Joh 14:6.

December
Jeg vil forkynde hans sandhed. Læs Mosiah 18:9.

August
Jeg vil ære hans navn. Læs Mosiah 5:8.

DE TI BRUDEPIGER

Jesus fortalte en historie om ti unge kvinder, som skulle til bryllup. De sad uden for døren og ventede på, at brudgommen (Menneskesønnen) skulle komme og lukke dem ind. Men de vidste ikke, hvornår han kom.

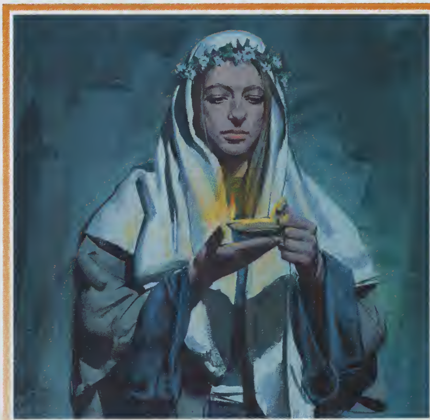
Matt 25:1, 13

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

De ti kvinder havde olielamper med. Fem af kvinderne var kloge. Udover olien i lamperne havde de taget ekstra olie med.

Matt 25:2, 4

De andre fem kvinder var ukloge. De havde kun den olie, som var i lamperne.

Matt 25:3

Der gik lang tid, før brudgommen kom. Da al olien i lamperne var brugt op, hældte de fem kloge kvinder deres ekstra olie på lamperne. De fem ukloge kvinder måtte gå ud og købe mere olie.

Matt 25:5-9

Mens de var væk, dukkede brudgommen op. Han lukkede de fem kloge kvinder ind. De gik ind til bryllupsfesten.

Matt 25:10

Da de fem ukloge kvinder vendte tilbage, var døren lukket. De kunne ikke komme ind til brylluppet.

Matt 25:10-13

Jesus, Menneskesønnen, er brudgommen i historien. Kirkens medlemmer er de ti kvinder. Når han vender tilbage, er nogle af medlemmerne som de kloge kvinder. De følger Åndens tilskyndelser og adlyder Guds befalinger, så de er parate, når Jesus kommer igen. Andre er som de fem ukloge kvinder, og de kan ikke være sammen med Frelseren.

3 Nephi 25:1-2; L&P 45:56-57; 88:86, 92; James E. Talmage, Jesus Kristus, *s. 602-605.*

TALENTERNE

Jesus fortalte sine disciple en historie om en mand, som gav sine tjenere nogle talenter. Det er en slags penge.

Matt 25:14-15

Manden gav en tjener fem talenter. Han gav en anden tjener to talenter. Han gav en anden tjener en talent. Så rejste manden bort.

Matt 25:15

Tjeneren, som havde fået fem talenter, arbejdede hårdt og tjente fem talenter mere. Så havde han ti talenter.

Matt 25:16

Den tjener, som havde to talenter, arbejdede også hårdt og tjente to talenter mere. Så havde han fire talenter.

Matt 25:17

Tjeneren, som kun havde en talent, begravede den i jorden. Han var bange for at miste den. Han tjente ikke flere talenter.

Matt 25:18, 25

Da manden vendte hjem, spurgte han tjenerne, hvad de havde gjort med deres talenter.

Matt 25:19

Den første tjener gav manden ti talenter, og det blev manden glad for. Han gjorde tjeneren til leder over meget og sagde, at han skulle glæde sig.

Matt 25:20-21

Den anden tjener gav manden fire talenter, og det blev manden også glad for. Han gjorde den anden tjener til leder over meget og sagde, at han også skulle glæde sig.

Matt 25:22-23

Den tredje tjener gav manden den talent tilbage, som han havde begravet. Manden var ikke tilfreds med den tredje tjener. Han sagde, at tjeneren var doven, og at han skulle have arbejdet hårdt og tjent flere talenter.

Matt 25:24-27

Manden tog den ene talent fra den tredje tjener og gav den til den første tjener. Så sendte manden den dovne tjener bort. Manden i historien er Jesus, og han bedømmer, hvordan hans disciple har brugt de gaver, som de har fået.

Matt 25:28-30

Dåb

Vidste du, at ældste Robert D. Hales som dreng boede i staten New York, men tilbragte sine sommerferier på sine slægtninges gårde i Utah? Han lærte at stakke hø, ride på heste og passe får og kvæg. Her fortæller han os om vigtigheden og betydningen af dåben.

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi bliver døbt, indgår vi pagt med vor himmelske Fader om, at vi er villige til at komme ind i hans rige og holde hans bud fra da af, selv om vi stadig lever i verden.

At komme ind i Guds rige er så vigtigt, at Jesus selv blev døbt for at vise os »stiens tranghed og portens snæverhed, som [vi] skulle gå ind ad« (2 Nephi 31:9). »Men uagtet han var hellig, viste han dog menneskenes børn, at han efter kødet ydmygede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han ville være ham lydig i at holde hans befalinger« (2 Nephi 31:7).

Han var et eksempel for os alle i, hvordan vi skal ydmyge os for vor himmelske Fader. Vi er alle velkomne til at træde ned i dåbens vande. Han blev døbt som et vidnesbyrd for Faderen, at han var villig til at holde hans befalinger. Han blev døbt for at vise os, at vi skulle modtage Helligåndsgaven (se 2 Nephi 31:4-9).

Når vi bliver døbt, påtager vi os Jesu Kristi hellige navn. At påtage os hans navn er noget af det vigtigste, som vi gør i dette liv.

Ved nadvermødet hver uge lover vi at huske vor Frelsers sonoffer, når vi fornyr vores dåbspagt. Vi lover at gøre, som Frelseren gjorde – at være lydige mod Faderen og altid holde hans befalinger. Den velsignelse, som vi modtager til gengæld, er, at vi altid har hans Ånd med os.

Jeg er meget taknemlig for min dåb og bekræftelse som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er taknemlig for den åndelige styrke og vejledning, som Helligåndsgaven har givet mig. ●

Tilpasset efter en tale ved oktoberkonferencen 2000.

TIL HØJRE: MODELFOTO: WES TAYLOR; INDSAT: JOHANNES DØBER JESUS, © GREG OLSEN, FRA VISIONS OF FAITH-SAMLINGEN HOS MILL POND PRESS, INC., VENICE I FLORIDA; BAGGRUND: FOTO: LONGIN LONCZYNA

Er I beredt, behøver I ikke at frygte

Læs følgende budskab med en bøn i hjertet og udvælg de skriftsteder og udtalelser, som er til gavn for de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og vidnesbyrd. Indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

L&P 38:30: »... er I beredt, behøver I ikke at frygte.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vi er i årevis blevet instrueret om at følge mindst fire krav i forberedelsen af det, som vil komme. For det første: Få en passende uddannelse ... For det andet: Lev meget konsekvent for mindre, end I tjener, og spar lidt sammen til dårlige tider ... For det tredje: Undgå overdreven gæld ... For det fjerde: Erhverv og opbevar et lager af mad og materialer, der kan opretholde livet« (»Men er I beredt, behøver I ikke at frygte«, *Stjernen*, januar 1996, s. 37, 38).

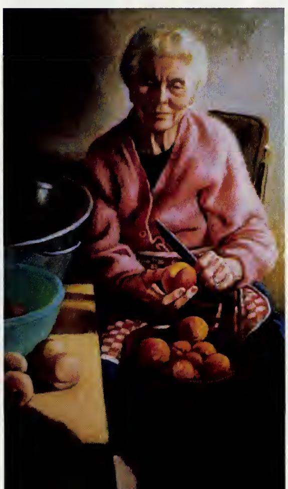
Det Første Præsidentskab: »Kirkens medlemmer kan begynde deres forråd med at opbevare de grundlæggende fødevarer, der ville være nødvendigt for holde dem i live ...

Nogle medlemmer har ikke penge eller plads til et sådant forråd, og for andre er det ved lov forbudt at opbevare et års forråd af mad. Disse medlemmer bør opbevare så meget, som deres situation tillader. Familier, som ikke har ressourcer til at købe et års forråd, kan begynde deres forråd ved at købe ind til et par måneders forbrug. Medlemmer bør være fornuftige og ikke handle i panik eller gøre noget overdrevent på dette område. Ved omhyggelig planlægning kan de fleste medlemmer af Kirken med tiden etablere både en økonomisk reserve og et års forråd af grundlæggende varer« (brev fra Det Første Præsidentskab, 20. januar 2002).

Præsident Marion G. Romney (1897-1988), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Det er min mening, at vi sidste dages hellige, takket være den kundskab, som vi har modtaget gennem åbenbaring, er bedre rustet til at møde vor tids vanskeligheder end noget andet folk ...

›Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget Helligånden til vejleder ... skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag‹ (L&P 45:57) ...

... Enhver af os, som er medlem af Kirken, har fået hænder lagt på vores hoved og har fået overdraget, så vidt som en ordinance nu kan gøre det, Helligåndsgaven ... Hvis jeg modtager Helligånden og følger hans vejledning, hører jeg til dem, som bliver beskyttet og hjulpet gennem disse vanskelige tider. Og det gælder også jer og enhver anden sjæl, som lever efter hans vejledning« (»Er I beredt, behøver I ikke at frygte«, *Stjernen*, januar 1982, s. 38).

KVINDE, DER SKÆRER FRUGT, AF MARK BUEHNER

Præsident Brigham Young (1801-1877): »Lad os ivrigt koncentrere os om dette ene, nemlig vores hjertes helliggørelse, lutrelsen af vore følelser og forberedelsen på de begivenheder, som hastigt nærmer sig ... Søg at have Kristi Ånd, så vi tålmodigt kan vente på Herrens dag og berede os på det, som kommer« (*Deseret News*, 1. maj 1861, s. 65).

L&P 6:34, 36: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig mod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd ... Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.«

- *Hvad kan vi gøre for at se fremtiden i møde med tro og spændt forventning?*
- *Hvad kan hindre os i at gøre alt, hvad vi kan for at berede os fysisk og åndeligt?* ■

Til jordens en

RICHARD M. ROMNEY

Guds »øje rækker til jordens ender, under himlen ser han alt« (Job 28:23-24).

Tag til Argentina. Drag så syd på. Fortsæt. Fortsæt. Når du løber tør for land nede ved Magellanstrædet, sætter du over vandet til øen Tierra del Fuego. Fortsæt. Når du når ud til øens fjerneste kyst, stopper du. Nu er du i Ushuaia, der regnes for den sydligste by i verden. Den ligger så langt mod syd, at dens indbyggere normalt omtaler den som »verdens ende«.

Denne gletsjerklædte egn, hvor forrevne bjerge løber ud i havet, har dejlige, lange dage i to-tre måneder om året. Resten af året er det koldt, stormende og mørkt.

Ushuaia er sikkert ikke det første sted, man ville komme i tanke om, når man tænker på unge sidste dages hellige. Men Kirken lever – og trives – her. Og de unge sidste dages hellige i Ushuaia ved, at de er en del af

FOTOS: RICHARD M. ROMNEY

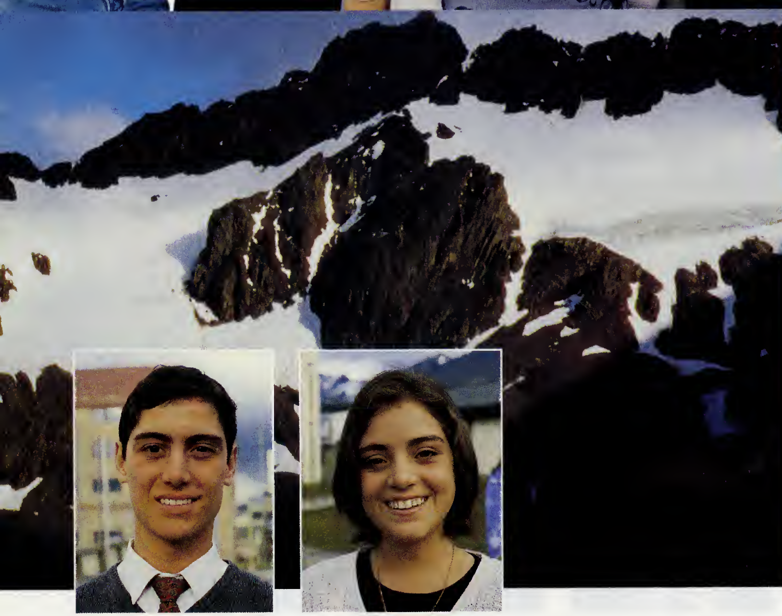

der

Evangeliets fællesskab førte Susana Martínez og Rubén Morresi og deres familier (herover) sammen i en kærlig forening, som omfatter (herunder, fra venstre) Ximena, Micaela og Gonzalo Martínez samt Manuel og Micaela Morresi.

Matías, Patricia og Paola Quiroga (herunder, fra venstre) har fundet lykken i Kirken, mens mange af deres jævnaldrende i deres afsidesliggende by tager stoffer og udviser en destruktiv adfærd.

opfyldelsen af profetien om, at evangeliet skal »udgå til jordens ender« (L&P 65:2).

Hun fandt en mand til sin mor

Hør blot historien om Ximena Martínez. For nogle år siden boede Ximena, hendes søster Micaela og hendes bror Gonzalo sammen med deres fraskilte mor i Buenos Aires. Dengang var Ximena 15. Hun havde ansvaret for deres have. »Men jeg forsømte den,« forklarede hun. »Daniel Garrido, en rar nabo, som boede på den anden side af gaden, tilbød sin hjælp. Et par dage senere dukkede han op, ledsaget af fuldtidsmissionærerne. De knoklede og fik haven til at se smuk ud. Men det var kun begyndelsen. Daniel og hans hustru, Elisabet, blev ved med at være trofaste venner, og missionærerne tilbød at fortælle os om evangeliets gengivelse. Hvordan skulle vi kunne sige nej?«

Det blev begyndelsen på en rejse mod større forståelse. Efter at være blevet undervist af missionærerne blev Ximenas mor døbt. Ikke længe efter fulgte børnene hendes eksempel. »Jeg besluttede at ændre mit liv og opnå den frihed, som kun Kristus kan give,« fortsætter Ximena. »Jeg fik mere og mere lyst til at efterleve evangeliet. Men der manglede noget – vi havde brug for en far, og vi ville besegles i templet.

En dag talte jeg med en ven ved navn Martín Morresi ved en fest i kirken. Han nævnte, at hans far var enkemand. For sjov sagde jeg: ›Min mor har brug for en mand. Vi burde præsentere dem for hinanden.‹ Der

EN STOR GLÆDE I HJERTET

I et afsidesliggende område som Ushuaia kan livet synes meget ensomt. Nogle unge mennesker drikker spiritus, tager stoffer eller lever umoralsk og ender i dyb fortvivlelse. Unge sidste dages hellige har fundet glæde ved at følge deres himmelske Faders vejledning. Lyt blot til tre medlemmer af familien Quiroga, som blev døbt for to år siden:

»Det gør mig rigtig glad at være medlem af Kirken,« siger Matías på 14. »Dybt i mit hjerte føler jeg, at jeg virkelig tilhører den sande kirke, og at min himmelske Fader hele tiden hjælper mig. Jeg har lært meget som nyt medlem. Mine undervisere har lært mig meget, og medlemmerne har været så søde.«

Hans 18-årige søster Patricia er enig. »At være sidste dages hellige har ændret mit liv i alle henseender,« siger hun. »Jeg har altid troet på Gud, men aldrig følt hans nærhed, som jeg gør i Kirken. Jeg nyder at være i Unge Piger og arbejde på min personlige fremgang.«

»Inden jeg blev døbt, spurgte jeg i bøn, om det, som jeg gjorde, var det rigtige,« siger 16-årige Paola. »Jeg følte sådan en stor glæde. Så blev jeg døbt, og jeg har følt Ånden tage bolig i mig. Jeg ved, at dette er den sande kirke. Det tvivler jeg slet ikke på. Jeg er glad, når jeg gør det rette.«

var bare ét problem – hans far boede 3200 kilometer væk.

Jeg begyndte at drille min mor med, at jeg havde fundet en mand til hende. Og så en dag ved en korøvelse i staven, sagde Martín: ›Min far kommer på besøg i Buenos Aires, og han vil ud at spise med din mor!‹ Jeg var forbløffet, og jeg vil slet ikke fortælle jer om min mors reaktion. Men hun tog dog imod invitationen. Martín ledsagede sin far Rubén, og jeg ledsagede min mor, Susana, og vi havde en herlig aften. Rubén Morresi var opmærksom og beleven. Jeg kunne se, at han var ærlig og trofast, en Guds mand.«

Tre en halv måned senere blev Rubén og Susana gift i templet i Buenos Aires i Argentina. Ximena, Micaela og Gonzalo Martínez blev beseglet til dem og flyttede med dem til Ushuaia, hvor de blev nye søskende til Manuel og Micaela Morresi. (Tre ældre børn er flyttet hjemmefra).

»Nu bor jeg ved verdens ende,« siger Ximena. »Jeg

EN LYSSTRÅLE

Familierne Morresi, Martínez og Quiroga er ikke de eneste i Ushuaia, som har flere teenagebørn. Familien Cabanillas har fire teenagere, og de har stærke vidnesbyrd.

»Jeg har været medlem af Kirken, siden jeg var otte,« siger Florenci Cabanillas på 14. »Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og at skrifterne er Guds ord. Jeg ved også, at Joseph Smith var profet. Jeg er glad for at kende evangeliet, og fordi vi har nået vores mål at blive beseglet som familie i templet.«

»Jeg ved, at vi har en profet, seer og åbenbarer i dag, og at han modtager åbenbaring fra Gud,« siger Andrea på 15. »Jeg ved, at Mormons Bog er et mirakel, og at den blev oversat i en meget vanskelig tid. Joseph Smith bad med stor tro og modtog svar.«

»For ikke så længe siden fik jeg mulighed for at undervise om Mormons Bog i Søndagsskolen,« siger Estefania på 17. »Jeg måtte ransage skrifterne, og mens jeg gjorde det, forestillede jeg mig, at jeg selv var der. Jeg glemmer aldrig, hvordan Mormon havde det, da han så nephiternes undergang. Jeg glemmer aldrig profeternes vidnesbyrd. Hvis du ikke har ransaget skrifterne, så vil jeg anbefale dig at gå i gang med det samme!«

Sabrina på 18 kan huske, at søstermissionærerne kom til familieaften, da hun var ti. »De forklarede mig ganske enkelt, men tydeligt, at Gud åbenbarer sandheder gennem bøn,« siger hun. »De sagde, at jeg skulle knæle ned og ydmygt bede min himmelske Fader om at give mig et vidnesbyrd. ›Jeg? Knæle ned?‹ tænkte jeg. Nogle dage senere fik mor lyst til at gå en tur sammen med mine søstre og mig. Men selv om solen skinnede, og jeg havde lyst til at gå med dem, var der noget, som holdt mig tilbage. Jeg vidste, at det var det perfekte tidspunkt til en bøn. Jeg knælede ned inde i spisestuen. Jeg tryglede min himmelske Fader om at fortælle mig, om Mormons Bog var sand. Jeg spurgte ham, om de principper, jeg blev belært om i Kirken, var sande. Der gik fem minutter. Da jeg var færdig med at bede, blev jeg liggende på knæ. Pludselig oplyste en lysstråle mit ansigt. Det forstod jeg ikke, for der var mørkt i huset. Men der var et lille vindue i køkkenet, som ikke havde noget gardin, og lyset kom derude fra.

Jeg blev så glad, da jeg indså, at min himmelske Fader havde besvaret min bøn på den måde. Nu har jeg et vidnesbyrd om det hele, og jeg ved, at det er sandt. Jeg ved, at der ligger en fantastisk kraft i bøn.«

arbejder af al min kraft på at få Zion til at vokse her. Jeg ved, at Herrens rige skal udbredes til alle jordens fire hjørner, og det er derfor, han har ført os ud til et af dem.«

Omsorg er at dele med andre

Hvis man taler med andre unge i Ushuaia, opdager man, at de også nærer en dyb kærlighed til Kirken og de velsignelser, som den giver dem. Boris Zapata på 12 år siger, at evangeliet har lært ham at gøre, som Moroni sagde, nemlig at håbe på »en bedre verden« (Ether 12:4). Juan Frau på 16 år taler om sin begejstring for seminar. »Det er dejligt at kunne studere skrifterne hver dag,« siger han.

»Jeg fik mulighed for at fortælle min skolekammerat Elena Ayala om evangeliet,« siger Micaela Martínez på 18. »Jeg blev så glad, da hun blev døbt. Når vi ved, at Jesus Kristus lever, er det dejligt at fortælle andre om det.«

Hernede ved verdens ende har Ushuaias unge modtaget evangeliets storslåede lys. De deler det gladeligt med hinanden og med enhver, som vil tage imod det. ■

Florencia, Andrea, Estefania og Sabrina Cabanillas samt Boris Zapata og Juan Frau (herunder, fra venstre) tilhører også gruppen af unge sidste dages hellige i Ushuaia (til venstre). Deres fællesskab er en beskyttelse her i byen ved verdens ende.

KALDET TIL AT TJENE

Jeg havde en fornemmelse af, at svaret var nej, men hvorfor ville Herren ikke lade mig tjene på en mission? Ville jeg ikke være en god missionær?

LORALEE BASSETT LEAVITT

Da min 21-årsfødselsdag nærmede sig, spekulerede jeg på, hvad fremtiden havde i vente. En mission måske? Herrens svar var tydeligt – og overraskende.

Jeg sad i templet og ventede på at komme til at udføre dåb for de døde, og imens bad jeg. Jeg var 20 år gammel, og jeg ville gerne vide, om jeg skulle tage på fuldtidsmission. Jeg havde en fornemmelse af, at svaret var nej, men jeg ville spørge en gang for alle.

Pludselig rystede jeg over hele kroppen, som om jeg havde fået en spand koldt vand hældt ud over mig. *Nej* var den tilkendegivelse, jeg følte. Jeg skulle ikke på mission.

Selv om jeg godt vidste, at det ikke i lige så høj grad forventes, at unge kvinder udfører en mission, som at unge mænd gør det, blev jeg alligevel forvirret. Hvorfor tilskyndede Ånden mig til ikke at tjene? Ville jeg ikke være god til at forkynde evangeliet?

Når nogle af mine venner modtog deres missionærkaldelser, spekulerede jeg nogle gange på, hvad min fremtid ville byde på. Min 21-årsfødselsdag nærmede sig, og jeg kunne ikke lade være med at tænke: »Jeg kan stadig nå at blive interviewet og indsende mine papirer.«

Jeg studerede i England, da mine forældre ringede til mig. Jeg kunne høre, at min mor græd, mens hun fortalte mig de forfærdelige nyheder: Hun havde fået konstateret kræft.

Da jeg en måned senere vendte hjem til USA på sommerferie, var mor helt afkræftet af sin kemoterapi. Jeg tog mig af de huslige pligter og lærte at ordne mange ting og lave mad. Jeg tilbragte også mange timer med at tale med mor, fordi jeg var bange for at miste hende. Jeg erfarede, at det er krævende at passe hus og hjem, og jeg følte en ny taknemlighed for mors indsats gennem årene. Jeg var knap nok i stand til at tilberede nogle anstændige måltider.

Heldigvis fik vi hjælp fra wardets medlemmer og andre i lokalsamfundet.

Mors behandling fortsatte, og imens knyttedes vores familie endnu tættere sammen. Mor fortalte os historier fra sin ungdom, og vi spillede en masse spil. Vi talte om skrifterne. Far fortalte mig om sin frygt, men bar samtidig sit vidnesbyrd.

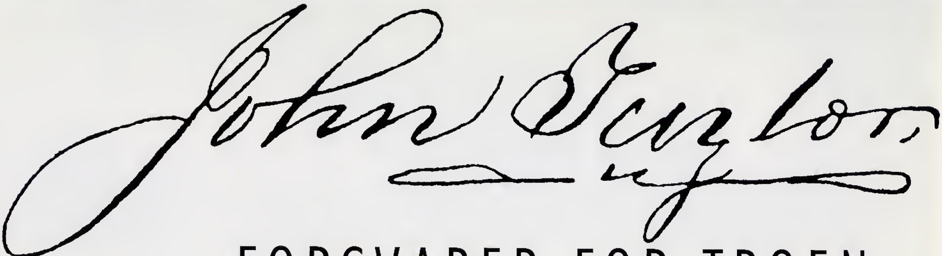
I løbet af den sommer lærte jeg mange evige lektier. Jeg vidste, at min plads lige nu var hjemme hos min familie. Mit vidnesbyrd blev stærkere, mens jeg fornemmede min himmelske Faders kærlighed hele den sommer. Jeg blev bedre venner med medlemmer af wardet, som jeg havde kendt hele mit liv. Min familie holdt endnu mere af hinanden, og vi fandt trøst i visheden om, at vores familiebånd fortsatte hinsides døden. Jeg takkede Herren, fordi han havde besvaret min bøn om en mission og hjulpet mig til at tjene min familie. ■

Loralee Bassett Leavitt er medlem af Bellevue 1. Ward i Bellevue Stav i Washington.

Redaktørens bemærkning: Efter behandlingen er forfatterens mor blevet rask.

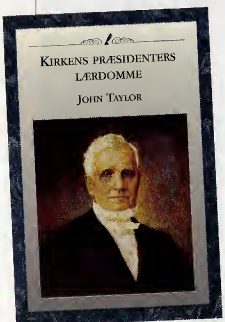

ILLUSTRATION: GREG HALLY

FORSVARER FOR TROEN

KARLA C. ERICKSON

Som Kirkens tredje præsident var John Taylor urokkelig i sit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, og han ledte Kirken gennem nogle dens største trængsler.

John Taylor blev født den 1. november 1808 i Milnthorpe, en lille landsby i grevskabet Westmorland i England. Hans forældre, James og Agnes Taylor, havde ti børn. John var søn nummer to. De opdrog deres store familie med bibelstudium og bøn. »Den unge John Taylor besad en del af Guds Ånd ... Det så man ofte bekræftet, ikke kun ved at hans sind blev i stand til at forstå lærdomme og principper, men også ved drømme og syner ... Da han endnu var en lille dreng, så han i et syn en engel med en trompet for munden, som bragte et budskab til nationerne. Hun forstod ikke betydningen af dette syn før senere i sit liv.«[1]

Da han var 16 år gammel, forlod han den engelske statskirke og blev senere lægprædikant i metodistkirken. Engang mens han sammen med et medlem af sit sogn var på vej hen til en aftale, stoppede han op midt på vejen og sagde: »Jeg har en klar fornemmelse af, at jeg skal rejse til Amerika og forkynde evangeliet!«[2] Dette indtryk forlod ham ikke.

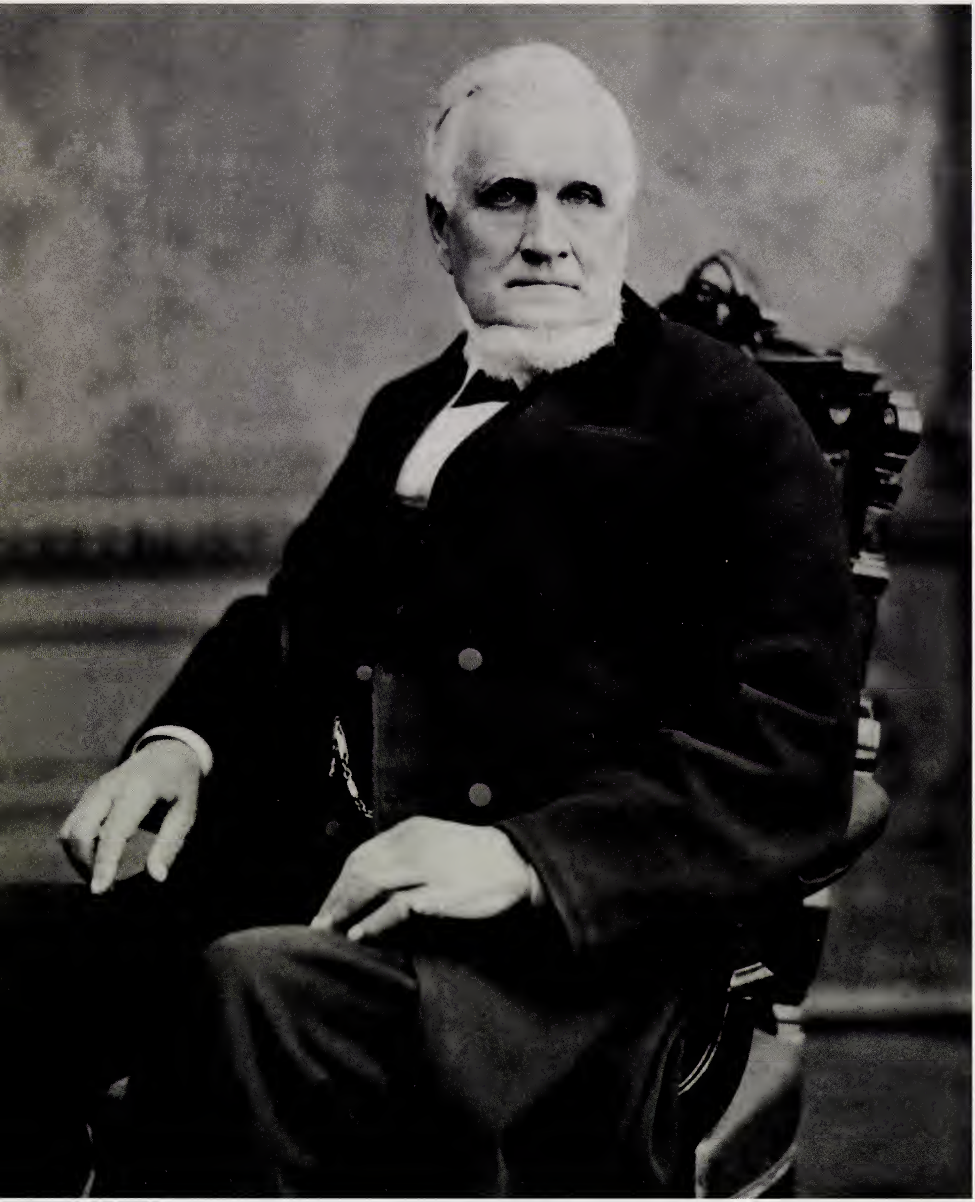
Da John Taylor endelig forlod England i 1832, rejste han til Canada over til sin familie, som var udvandret i 1830. Der traf han Leonora Cannon, som han giftede sig med. Det var også i Canada, at han traf en missionær ved navn Parley P. Pratt, som var apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Mange mennesker i den metodistforsamling, som ældste Pratt forkyndte for, blev begejstrede for hans budskab, indtil han fortalte dem om profeten Joseph Smith og guldpladerne. Flere af mændene nægtede at høre mere. Men John Taylor påpegede for dem: »Det hedder sig, at vi er her for at finde sandheden. Vi har indtil videre sat os ind i andre trosretninger og lærdomme og har erfaret, at de er falske. Hvorfor skulle vi være bange for at sætte os ind i mormonismen? Denne herre, hr. Pratt, har fortalt os om mange lærdomme, som stemmer overens med vore egne synspunkter ... Vi har bedt Gud om at sende os en budbringer, hvis han har en sand kirke på jorden ... Hvis jeg finder frem til, at denne religion er sand, vil jeg tage den til mig uanset konsekvenserne.«[3]

John Taylor fortsatte med at undersøge evangeliet, og den 9. maj 1836 blev han og Leonora døbt. I sine senere år bemærkede

John Taylors lærdomme er studiehåndbog for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen i 2003. Det er fjerde bind i serien Kirkens præsidenters lærdomme.

FOTO: THOMAS B. CARDON; GENGIVET MED TILLADELSE FRA SDH-KIRKENS ARKIVER

præsident Taylor: »Da jeg havde undersøgt sagen og blev overbevist om, at det var sandt, sagde jeg: ›Det går jeg ind for; jeg er nødt til at tage det til mig, jeg kan ikke forkaste den evige sandheds principper.‹«[4]

Forsvarer for troen

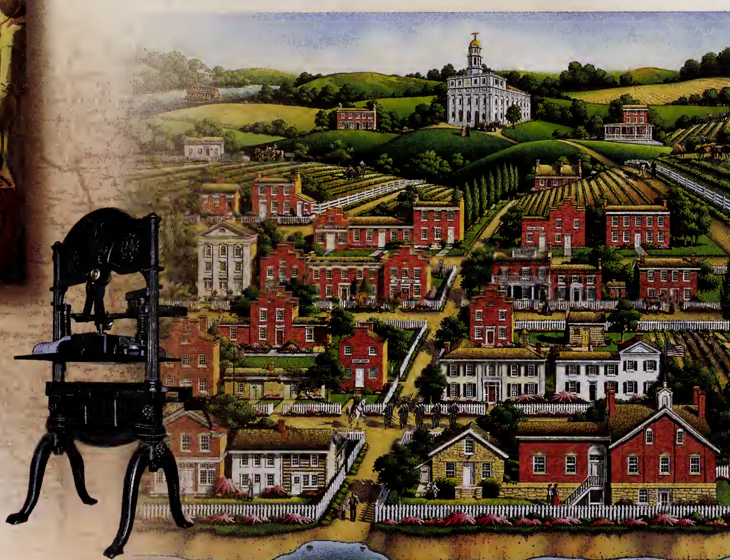
Sandheden, den evige sandhed, er grundlaget for den kristnes håb.[5]

John Taylor virkede som Kirkens præsiderende embedsmænd i Canada i to år. I marts 1837 rejste han til Kirtland i USA for at møde profeten Joseph Smith. På det tidspunkt var Kirken udsat for hård forfølgelse, og selv nogle af apostlene var ved at falde fra. Ældste Pratt henvendte sig til John Taylor og gav udtryk for et vist mishag til profeten Joseph. Hertil svarede ældste Taylor: »Det overrasker mig at høre dig tale således, broder Parley. Inden du forlod Canada, bar du et stærkt vidnesbyrd om Joseph Smith som værende Guds profet ... Hør nu, broder Parley, det er ikke mennesker, som jeg følger, men Herren. De principper, som du har belært mig om, har ført mig til ham, og jeg har nu det samme vidnesbyrd, som du dengang frydede dig ved. Hvis værket var sandt for et halvt år siden, er det sandt i dag; hvis Joseph Smith var profet dengang, er han en profet nu.«[6]

Den 19. december 1838 blev den da 30-årige John Taylor ordineret til apostel i Far West i Missouri. Ældste Brigham Young og ældste Heber C. Kimball udførte ordinancen med bemyndigelse fra profeten Joseph Smith, som sad fængslet i Liberty.

Da ældste Taylor stod over for en gruppe mennesker, som ikke brød sig om Kirken, afvæbnede han dem med sine ord og sagde modigt: »Mine herrer: Kom med jeres tjære og fjer, jeres offer er klar.«

Ældste Taylor blev udnævnt til medredaktør og senere redaktør for* Times and Seasons, *som dengang var Kirkens vigtigste tidsskrift. John Taylors hjem i Nauvoo lå lige ved siden af trykkeriet.

Frihedens forkæmper

Vi har ret til frihed – det er en ret, som Gud har givet alle mennesker.[7]

Ved en bestemt lejlighed havde man arrangeret, at ældste Taylor skulle tale til en større forsamling i nærheden af Columbus i Ohio. Kort før mødet skulle begynde, var der nogle af brødrene, som hørte, at flere mænd havde planlagt at rulle ældste Taylor i tjære og fjer.

Uforfærdet trådte ældste Taylor frem for forsamlingen og begyndte sin tale med at sige:

»Omkring mig ser jeg sønnerne af de ædle fædre, som frem for at bøje sig for tyranners befaling gav deres liv som pant og deres formue og ukrænkelige ære for at sprænge disse lænker, selv nyde frihed, give deres efterkommere den i arv eller dø i kampen derfor …

… jeg har fået at vide, at I har planer om at dyppe mig i tjære og rulle mig i fjer på grund af min religiøse opfattelse. Er det den velsignelse, I har arvet fra jeres forfædre? Er det den velsignelse, som de har købt med deres dyrebare hjerteblod – jeres frihed?«

Så flåede han sin vest op og sagde: »Mine herrer: Kom med jeres tjære og fjer, jeres offer er klar.«[8]

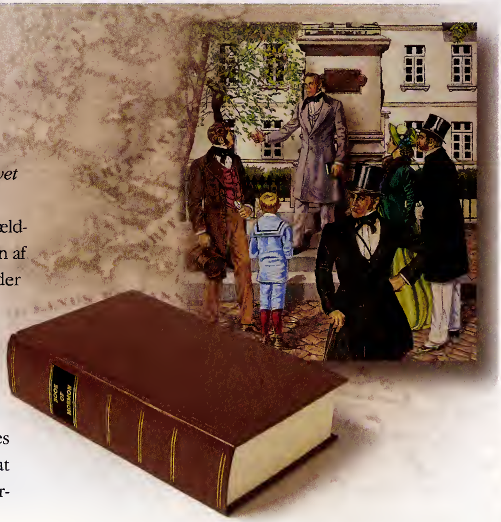
Tilhørerne var helt stille, og ingen rørte sig. Ældste Taylor var tavs et stykke tid, og så fortsatte han med at prædike med stor kraft i næsten tre timer.

Missionærerfaringer

[Missionærer går] ud som nådens engle med evangeliets dyrebare sæd.[9]

Da ældste Taylor havde taget imod det gengivne evangelium, var han ivrig efter at fortælle andre om det. Han udførte flere missioner, som i alt varede i 87 måneder i årene mellem 1839 og 1857. Han stolede på, at Herren nok skulle sørge for hans familie, for han måtte ofte forlade dem i de vanskeligste forhold.

Som 31-årig drog ældste Taylor af sted på sin første mission til Storbritannien, hvor han blev den første missionær, som forkyndte evangeliet i Irland og på Isle of Man. Han medvirkede også til udgivelsen af den første udgave af Mormons Bog, som blev trykt uden for USA.

Mens John Taylor var på sin første mission i Storbritannien, bistod han med udgivelsen af den første udgave af Mormons Bog, som blev trykt uden for USA.

Da han vendte hjem fra sin første mission til England, fandt han sin hustru, Leonora, alvorligt syg. Ældste Taylor kaldte ældsterne sammen og salvede og velsignede Leonora. Ved deres tro og bønner blev hun gjort rask.

Familiens trængsler hvilede tungt på ældste Taylors skuldre. Men det syntes, som om at jo mere krævende opgaven var, desto mere ihærdigt arbejdede ældste Taylor for at udbrede evangeliet. Han bemærkede: »Jeg har selv rejst hundredtusindvis af kilometer og forkyndt evangeliet, uden pung eller taske, men har stolet på Herren. Har han nogen sinde svigtet mig? Aldrig, nej, aldrig. Jeg har altid fået det, jeg havde brug for, og det ønsker jeg at prise Gud min himmelske Fader for.«[10]

Mellem sine missioner blev ældste Taylor udnævnt til medredaktør på *Times and Seasons*, som dengang var Kirkens vigtigste tidsskrift. Et år senere blev han udnævnt til redaktør, og det blev han ved med at være indtil 1846, da de hellige blev tvunget bort fra Nauvoo. Hans evner som skribent blev til velsignelse for de hellige. Han blev også redaktør for en anden avis, *The Nauvoo Neighbor*,

Adskillige dage efter profeten Josephs og hans bror Hyrums martyrium opdagede ældste Taylor, at en af kuglerne, som havde været rettet mod hans hjerte, var smadret ind i glasset på hans lommeur og dermed reddet hans liv.

som indeholdt artikler om kunst, videnskab, religion og andre nyheder fra Nauvoo.

Men alt var ikke vel i Nauvoo, selv om de hellige nød stor fremgang. Forfølgelserne tog til, og profeten Joseph blev anklaget for meddelagtighed i et attentatforsøg mod Lilburn W. Boggs, Missouris tidligere guvernør. Ældste Taylors troskab mod profeten vaklede aldrig. Han viste sin støtte gennem lederartikler i de aviser, som han var redaktør for. Men pøbelgrupper og frafaldne vækkede missourianernes vrede.

Martyriet

Seeren, o, seeren Joseph, min ven,
Jeg synger om profeten igen og igen.[11]

Den 27. juni 1844 befandt ældste Taylor, ældste Willard Richards, som også var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, profeten Joseph Smith og profetens bror Hyrum sig i fængslet i Carthage, hvor de ventede på nyt fra guvernøren. Mens de fire venner sad og ventede i fængslet, sang ældste Taylor salmen »En stakkels sorgbetynget mand«. Stemningen var dyster og melankolsk. »Kort efter bad Hyrum ham om at synge sangen igen, hvortil han svarede:

›Jeg har ikke lyst til at synge, bror Hyrum.‹

›Tænk ikke på det. Bare begynd at synge, så skal lysten nok melde sig.‹

Kort efter at han havde sunget sangen for anden gang, sad han henne ved fængslets vinduer ud mod gaden. Han fik øje på nogle mænd med sværtede ansigter ... Pøblen nåede op til afsatsen uden for døren, og da de troede, at døren var låst, skød de ind gennem nøglehullet. Hyrum og dr. Richards sprang tilbage, men netop da borede endnu en kugle sig gennem døren og ramte Hyrum i ansigtet. Samtidig trængte en kugle ... ind i ryggen på han, og han faldt om med ordene: ›Jeg er dødsens!‹ ...

... Ældste Taylor stillede sig op ved siden af døren, og med sin tunge spadserestok ... afværgede han pistolerne, når de blev stukket ind gennem døren og affyret ...

... Mundingsflammer så tykke som en mands arm spyede frem fra de mange pistoler i døråbningen, men den rolige, energiske og beslutsomme ældste Taylor slog de morderiske pistolløb ned mod gulvet.

›Det er rigtigt, bror Taylor, parér dem så godt du kan,‹ sagde Joseph, som stod bag ved ham.«

Men da skyderiet tog til, og flere pøbeltilhængere stormede op ad trappen, styrtede ældste Taylor hen mod det åbne vindue.

»Da [ældste Taylor] var ved at springe ud af vinduet, blev han strejfet midt på venstre lår af en kugle, som blev affyret henne fra døren. Han sank hjælpeløs sammen i vindueskarmen og ville være styrtet ud, hvis ikke en kugle, som blev affyret udefra, havde ramt uret i hans vestelomme og kastet ham tilbage i værelset ... Så hurtigt, som det lod sig gøre i hans sårede tilstand, trak han sig ind under den seng, som stod ved vinduet.

Mens han kravlede derind, blev han ramt af yderligere tre kugler. En ramte lidt under venstre knæ – den blev aldrig

fjernet. En anden flåede et stykke kød på størrelse med en knytnæve fra hans venstre hofte og sendte en sky af blod og kødstumper op på væggen. Endnu en kugle trængte ind i hans venstre underarm nær håndleddet. Den fortsatte ned langs leddet og satte sig fast i hans venstre håndflade.«

Mens han lå og vred sig af smerte, hørte han pøblen råbe, at profeten var sprunget ud af vinduet.

»Dr. Richards ... bekræftede hans værste frygt – Profeten var død!

›Jeg fik,‹ sagde ældste Taylor, ›en trist, ensom og modbydelig fornemmelse.‹«[12]

Adskillige dage senere opdagede ældste Taylor, at en af kuglerne, som havde været rettet mod hans hjerte, var smadret ind i glasset på hans lommeur og havde derved hindret ham i at falde ud af fængselsvinduet. Han sagde: »Jeg fornemmede, at Herren havde skånet mit liv ved en særlig barmhjertighedsgerning. Min tid var endnu ikke inde, og jeg havde stadig et arbejde at udføre på denne jord.«[13]

Som vidne til martyriet skrev ældste Taylor de stærke og smukke ord, som nu udgør afsnit 135 i Lære og Pagter: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her« (vers 3).

Prøvelser og lidelser

Vi har lært mange ting ved lidelser. Vi kalder det lidelser. Jeg kalder det en erfaringsskole.[14]

Ikke længe efter blev de hellige tvunget til at forlade Nauvoo. Ældste Taylor og hans familie og deres pionergruppe nåede frem til Saltsødalen den 5. oktober 1847. I august det følgende år fik de hellige en storslået høst trods en alvorlig græshoppeplage. Midt i alle bekymringerne med at så og høste og bygge huse »var der mange, som støttede sig til [John Taylors] styrke på den tid. Når kolonien blev grebet af fortvivlelse, indgød han dem nyt håb. Når de svage vaklede, styrkede han dem. Når de frygtsomme skælvede, opmuntrede han dem. Og han trøstede og opmuntrede dem, som var tynget af sorger.«[15] Hans styrke var altid rede til at opbygge de hellige.

Som 71-årig blev John Taylor Kirkens præsident. Den dag han blev opretholdt, den 10. oktober 1880, fortalte han om sin filosofi medhensyn til prøvelser:

»Hvad mig selv angår, så siger jeg, lad alt ske, som Gud har villet det ...

Engang tænkte jeg, at hvis jeg var Herren, ville jeg ikke tillade, at folket skulle prøves så meget, som de er blevet. Men jeg har ændret mening i den sag. Nu mener jeg ... at det renser den ondskab og fordærvelse bort, som hænger omkring de hellige som fluer om en honningkrukke.«[16]

Pålidelighed og karakter

Jeg elsker jer for jeres hengivenhed for Zions sag.[17]

Et emne, som vedblev at optage præsident Taylor meget, var ærlighed. Han var en, som de hellige kunne stole på.

Præsident Heber J. Grant (1856-1945), Kirkens syvende præsident, fortalte om, hvordan præsident Taylor havde bilagt et skænderi mellem to venner:

»Disse mænd havde skændtes om nogle forretningsanliggender, og til sidst havde de besluttet sig for at få præsident John Taylor til at hjælpe dem med at afgøre tvisten ...

... De ... spurgte [præsident Taylor], om han ville lytte til deres beretninger og træffe en afgørelse. Det gik præsident Taylor villigt ind på. Men han sagde: ›Brødre, inden jeg lytter til jeres sag, vil jeg meget gerne have lov til at synge en af Zions sange for jer.‹

Præsident Taylor var en dygtig sanger og fortolkede smukt og med en god ånd vores hellige salmer. Han sang en af vore salmer for de to brødre. Da han bemærkede sangens virkning, sagde han, at han aldrig kunne lytte til en af Zions salmer uden at få lyst til at høre en mere, og så bad han dem om at lytte, mens han sang endnu en. Det gik de selvfølgelig med til. De syntes begge at nyde det, og da han havde sunget den anden sang, bemærkede han, at han havde hørt, at det var held ved ulige numre, så med deres billigelse ville han gerne synge endnu en, hvilket han gjorde. Og på sin spøgende måde bemærkede han: ›Nå, brødre, jeg vil ikke trætte jer, men hvis I vil bære over med mig og lytte til en salme mere, så lover jeg at holde op med at synge og i stedet lytte til jeres problem.‹

Ifølge beretningen var brødrene opløst i tårer, da præsident Taylor havde sunget den fjerde salme. De rejste sig, gav hinanden hånden og bad præsident Taylor om at tilgive dem, at de havde opsøgt ham og spildt hans tid. Og så gik de, uden at han nogensinde fandt ud af, hvad deres problem var.«[18]

En fars rolle

Lad os som forældre tilskynde vore børn til at frygte Gud og lære dem livets love.[19]

En af præsident Taylors sønner, Moses W., beskrev sin fars karakter ved at fortælle familieanekdoter. Han skrev:

»Når vi samlede frugt om efteråret, kom far og inspicerede kurvene og udvalgte de største og bedste frugter og sagde:

›Betal tiende med dem her, og sørg for at betale en ærlig tiende.‹

Når vi plantede træer, var han meget omhyggelig med at få dem til at stå på snorlige rækker, hvor hvert træ stod helt rankt. Når vi fyldte jord omkring rødder, fik vi besked på at passe godt på de små rødder og forsigtigt lægge hver især på plads. Han sagde gerne:

›Tag jer godt af de små rødder, så skal de store nok klare sig selv.‹

Den første gang jeg skulle rejse hjemmefra, kaldte far mig ind og gav mig følgende råd:

›Gør hvad er ret. Efterlev din religion, så vil både dårlige og gode mennesker ære dig for det.‹

Det Første Præsidentskab i 1880: Præsident George Q. Cannon, førsterådgiver; præsident John Taylor; og præsident Joseph F. Smith, andenrådgiver. Baggrund: Præsident Taylor benyttede sine evner som skribent til at udbrede budskabet om genoprettelsen.

Præsident Taylor indviede templet i Logan i Utah i 1884. Indsat: Et dørhåndtaget fra templet er et godt eksempel på pionerernes sans for detaljer.

Det var alt, hvad han sagde, men det gjorde så dybt indtryk på mig, at det flere gange har reddet mig fra at falde i fristelse. Ved andre lejligheder sagde han:

›Følg de højeste standarder og lev altid på en sådan måde, at andre kan se, at du står på et højt niveau.‹

Han nærede et stærkt ønske at bevare sine børn under familiens indflydelse, og han sørgede altid for legepladser til os. Selv da han var over 70 år gammel, legede han ofte med os ...

... Hans børn holdt så meget af ham, at det syntes, som om det var deres højeste ønske at stille ham tilfreds.«[20]

Profet, seer og åbenbarer

Når mænd drager ud i Israels Guds navn, kan ingen magt på jorden standse den sandhed, som de forkynder.[21]

Da præsident Brigham Young døde i 1877, ledte De Tolv Apostles Kvorum Kirken, indtil præsident Taylor blev opretholdt som Kirkens præsident i 1880. Det var i det år, at Den Kostelige Perle blev føjet til standardværkerne, og en ny udgave af Lære og Pagter blev udgivet med 27 nye afsnit.

Præsident Taylor vedblev med at gøre brug af sine evner som forfatter og skrev bogen *Mediation and Atonement* (»Formidling og forsoning«) i 1882. Om sit betydningsfulde emne skrev han: »Når vi har erkendt de store velsignelser, privilegier, magter og ophøjelse, som på grund af Jesu Kristi forsoning findes inden for menneskets rækkevidde, bliver det så vores pligt at undersøge, hvad der kræves af mennesket, for at det kan komme i besiddelse deraf.«[22]

I 1885 holdt præsident Taylor sin sidste offentlige prædiken. På grund af følgerne af Edmundsloven, som var rettet mod flerkoneriet, blev præsident Taylor tvunget til at gå under jorden. Han døde den 25. juli 1887 i Kaysville i Utah.

Da den triste nyhed om præsident Taylors død blev offentliggjort, udtalte hans to rådgivere til *Deseret News*:

»Han var trofast og urokkelig i sandhedens sag, og der har levet få mennesker, som har udvist en sådan pålidelighed og så stærk moralsk og fysisk mod som vores elskede præsident, der netop er gået bort. Han kendte ikke til frygt i Guds tjeneste ... Han mødte alle udfordringer åbent, modigt og på en måde, som vakte beundring hos alle, der så og hørte ham. Uforfærdet mod og ufravigelig fasthed var blandt hans mest fremtrædende karaktertræk, og det gjorde ham til noget særligt ...

Og skønt vi har mistet hans selskab her, mærkes hans indflydelse stadig. Sådanne mennesker kan gå fra dette liv til det næste, men den kærlighed, som de i hjertet rummede til retfærdighed og sandhed, kan aldrig dø.«[23] ■

Karla C. Erickson er medlem af Mueller Park 8. Ward i Mueller Park Stav i Bountiful i Utah.

NOTER

1. B. H. Roberts, *The Life of John Taylor*, 1963, s. 27-28.
2. *Life of John Taylor*, s. 28.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 209-210.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 215.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 213.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 77. Ældste Pratt fik styr på sine følelser og forblev trofast.
7. *Deseret News*, den 26. april 1882.
8. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 221.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 74.
10. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 74.
11. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, udv. G. Homer Durham, 1943, s. 386.
12. *Life of John Taylor*, s. 137-140.
13. *Life of John Taylor*, s. 150.
14. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 203.
15. *Life of John Taylor*, s. 199.
16. *Gospel Kingdom*, s. 332-333.
17. Conference Report, april 1906, s. 7.
18. »Songs of the Heart«, *Improvement Era*, september 1940, s. 522.
19. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 196.
20. »Stories and Counsel of President Taylor«, *Young Women's Journal*, maj 1905, s. 218-219.
21. *Gospel Kingdom*, s. 242.
22. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 53.
23. *Life of John Taylor*, s. 410-411, 415-416.

En sand skat

Sofia Corina Rimondi de Agreda

I oktober 1983 var jeg gæst ved en fest i Rosario i Argentina, da jeg til min forbavselse fik øje på en ung kvinde, som sad og læste i en bog. Det var ikke bare en hvilken som helst bog – den lignede præcis den, som jeg havde ledt efter. Det syntes, som om lysstråler udgik fra den og den sagde: »Her er jeg.«

Jeg var ikke blevet præsenteret for den unge kvinde, men jeg overvandt min generthed og gik hen til hende. Jeg kiggede på den åbne bog, men kunne ikke se andet end ordet *Alma* øverst på siden. Min hjerte hamrede af spænding. Det *måtte* være den rigtige bog.

»Undskyld,« sagde jeg, »men må jeg godt få lov at se lidt på din bog?«

Jeg blev igen forbavset, da hun begyndte at stille mig spørgsmål.

»Den her bog?«

»Ja, den bog.«

»Ved du, hvad det er for en bog?«

»Nej. Det er det, jeg gerne vil finde ud af.«

»Hvorfor?«

»Jeg er interesseret i den.«

»Ja, men hvorfor?«

»Bare fordi. Den betyder noget for mig.«

»Men kan du ikke fortælle mig hvorfor?«

Jeg var ved at blive fortvivlet. »Hvis du ikke vil lade mig se på den, så fortæl mig i det mindste, hvad den hedder.«

Og igen sagde hun: »Men sig mig hvorfor! Hvorfor vil du gerne vide, hvad det er for en bog?«

Jeg var klar over, at jeg blev nødt til at forklare det. »Jeg kom her til landet for to år siden,« sagde jeg. »Jeg kendte ikke en levende sjæl, så jeg brugte meget tid på at læse i Bibelen. Jeg læste den meget samvittighedsfuldt. Jo mere jeg læste, desto mere blev jeg overbevist om, at mit trossamfund var i vildfarelse. En dag fastede og bad jeg og spurgte Herren, om min kirke var den rigtige, eller om jeg skulle søge efter en anden.

Herren besvarede min bøn. Jeg drømte en drøm, hvori Herren viste mig en profet, som hed Joseph. Jeg erfarede, at han på en eller anden måde havde forbindelse med den rigtige kirke. Den kirkes lære bygger på en bog, som er af lige så stor betydning som Bibelen. Når jeg finder den, har jeg fundet Jesu Kristi sande kirke. Det eneste, som jeg ved om bogen er, hvordan den ser ud udenpå, og så det ene ord, som jeg så indeni den, nemlig *Alma*. Jeg tror, at det er den bog, som du sidder med.«

Nu var det den unge kvindes tur til at blive overrasket. Hun fortalte mig, at det var Mormons Bog, og da hun nu forstod, at mine hensigter var gode nok, rakte hun mig langt om længe bogen. Jeg kiggede på dens titel. Så var det min tur til at stille spørgsmål.

»Har mormoner denne bog?«

»Ja.«

»Hvem har skrevet den?«

»Adskillige profeter, som levede på dette kontinent.«

»Var det ikke en mand ved navn Smith, der skrev den?«

Den unge kvinde fortalte mig, at den bog, som hun læste, hed Mormons Bog. Jeg stirrede på titlen. Og så begyndte jeg at stille spørgsmål.

»Nej. På Guds befaling oversatte han skrivelserne, som stod på guldplader.«

»Nå da! Så er det jo en sand skat!«

»Det er det bestemt.«

Stor var min glæde. Selv før jeg havde læst Mormons Bog, var jeg sikker på, at den var sand – og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var den sande kirke.

Den unge kvinde med bogen præsenterede mig for missionærerne. De gav mig snart mit eget eksemplar af Mormons Bog.

Lige siden jeg fandt den, har Mormons Bog været min uadskillelige ledsager. Når jeg læser i den, føler jeg al smerte forsvinde. Jeg finder håb, når jeg er modløs, og jeg føler Guds kærlighed, når alt synes nytteløst. ■

Sofia Corina Rimondi de Agreda er medlem af Mollendo Gren i Mollendo Distrikt i Peru.

ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

Min nieces vidnesbyrd

Irma de Mackenna

Min niece Mariela var kun otte år, da hendes mor døde. Senere tog hendes far – min bror – hende, hendes bror og børnenes mormor med til en anden del af landet.

Nogenlunde samtidig drømte jeg om min nieces mor. På grund af den drøm følte jeg mig tilskyndet til at holde særligt øje med Mariela. Det besluttede jeg mig så for at gøre, men det var vanskeligt, fordi hun boede så langt væk. Vi så som regel kun hinanden i ferierne, men ved de lejligheder fortalte jeg hende om Kirken, om evangeliets standarder og om den kærlighed, som Gud føler for sine børn.

Som årene gik og Mariela blev en ung kvinde, kom jeg til at føle moderkærlighed til hende. Med tiden blev hun færdig med sine universitetsstudier og begyndte at arbejde. Missionærerne besøgte hende flere gange, og jeg håbede inderligt, at hun blev døbt. Så blev hun forfremmet og flyttede

Næste gang Mariela kom på besøg, viste jeg hende familieskemaet. Jeg fortalte hende, hvilke tempelordinancer vi havde udført for hendes familie.

endnu længere væk. Jeg blev ved med at bede for hende.

Ikke længe efter blev Mariela ramt af sorg, fordi tre mennesker, som hun holdt meget af, døde. Hendes mormor, som havde opdraget hende, døde. Senere omkom hendes kæreste i en trafikulykke. Dette tab blev kort efter fulgt af hendes fars død. Disse begivenheder kastede min niece ud i dyb fortvivlelse, og hun mistede livslysten. Jeg forsøgte stadig at opmuntre og trøste hende og forklare, at hun ville kunne udholde selv disse triste oplevelser.

Et år efter hendes fars død sørgede jeg for, at der blev udført ordinancer for ham i templet. Hans hustru og en datter, der var død som spæd, blev beseglet til ham, og både han og hans hustru blev beseglet til deres forældre.

Næste gang Mariela kom på besøg, viste jeg hende familieskemaet. Jeg fortalte hende, hvilke tempelordinancer vi havde udført for hendes familie. Så forklarede jeg, at de ville få mulighed for at modtage evangeliet og disse ordinancer, som var blevet udført på deres vegne. Og jeg forsikrede min niece om, at familier kan være sammen for evigt. Hun blev dybt rørt og spurgte, om hun måtte låne nogle gamle numre af *Liahona* (spansk). Derefter begyndte hun at besøge mig oftere, og vi talte tit om evangeliet.

En dag fortalte Mariela mig, at missionærerne havde undervist hende, og at hun havde taget imod evangeliet. Hun sagde, at hun var overbevist om, at evangeliet var sandt, fordi det lagde så stor vægt på familier. Jeg græd af glæde.

Jeg er min himmelske Fader meget taknemlig. Jeg tror, at det var det, han hele tiden havde ønsket – at evangeliet blev bragt til familiemedlemmer på begge sider af sløret. ■

Irma de Mackenna er medlem af Quilpué Centro Ward i Marga Marga Stav i Quilpué i Chile.

Jeg stolede på Herren

Gnel Tamazyan

Jeg blev døbt den 17. november 1996 i Samara i Rusland. Straks efter min dåb fyldtes jeg med et brændende ønske om at tjene som fuldtidsmissionær og føre sjæle til Jesus Kristus. Ivrigt ventede jeg på, at der skulle gå et år, så jeg kunne tale med min grenspræsident om en mission.

Da tiden var inde, fik jeg de nødvendige interview og udfyldte min missionsansøgning. Så blev jeg klar over, at jeg havde et problem. Selv om jeg havde boet i Rusland i to år, var jeg armensk statsborger. Jeg havde endnu ikke aftjent min værnepligt i den armenske hær, som jeg var forpligtet til.

Jeg begyndte at faste og bede om, at Gud skulle gøre det muligt for mig at komme på mission. I marts 1998 blev jeg indkaldt til hæren og blev nødt til at vende tilbage til Armenien. Jeg stolede på Gud og vidste, at han elskede mig og ønskede, at jeg skulle være lydig.

Mens jeg tjente i den armenske hær, ærede jeg de pagter, jeg havde indgået, og efterlevede visdomsordet. Jeg aflagde ofte vidnesbyrd for de andre soldater, og jeg bad hele dagen. Jeg fastede og bad min himmelske Fader om at beskytte mig. Og jeg bad også om, at jeg så snart som muligt måtte blive i stand til at udføre en fuldtidsmission.

Da jeg havde været i hæren i to en halv måned, blev jeg syg og blev indlagt på hospitalet. Da lægerne havde undersøgt mig, erfarede jeg til min overraskelse, at jeg led af en hjertesygdom – en lidelse, som de mente, at jeg havde haft siden min barndom. Den påvirkede nu lunger, lever og milt. Min krop svulmede op, og jeg så ud, som om jeg var svært overvægtig.

Diagnosen betød, at jeg muligvis skulle hjemsendes fra hæren, men den alvorlige lidelse skræmte mig. Det eneste, jeg kunne gøre, var at stole på, at Gud nok skulle hjælpe mig.

Da jeg havde ligget på hospitalet i en måned, fik jeg uventet besøg af et armensk medlem af Kirken, bror Ararat. Han og to missionærer gav mig en præstedømmevelsignelse.

Tre uger senere blev jeg hjemsendt fra hæren. Inden længe følte jeg mig stærk nok til at udføre en mission.

Nu skulle jeg bruge mine hjemsendelsespapirer fra hæren. Jeg fastede

og bad. Da jeg rejste mig fra min bøn, havde jeg svaret. Jeg skulle stole på Herren.

Dagene gik. Hver gang jeg forhørte mig om mine militærpapirer, sagde embedsmændene: »Du skal ikke regne med at få dem i år. Det er helt umuligt.« Men jeg stolede på Herren og ventede. Endelig den 15. december fik jeg besked: »Kom og hent dine papirer. De ligger klar.«

Mit næste problem var at få fat i et pas. Det er svært at få udstedt et sidst på året, og jeg fik at vide, at jeg ikke skulle regne med at få et pas før til juni. Atter bad jeg. Og igen følte jeg mig inspireret til at være tålmodig og stole på Herren.

Da min læge så resultaterne af undersøgelsen, udbrød han: »Du er fuldstændig rask! Jeg har aldrig set noget lignende i hele mit liv!«

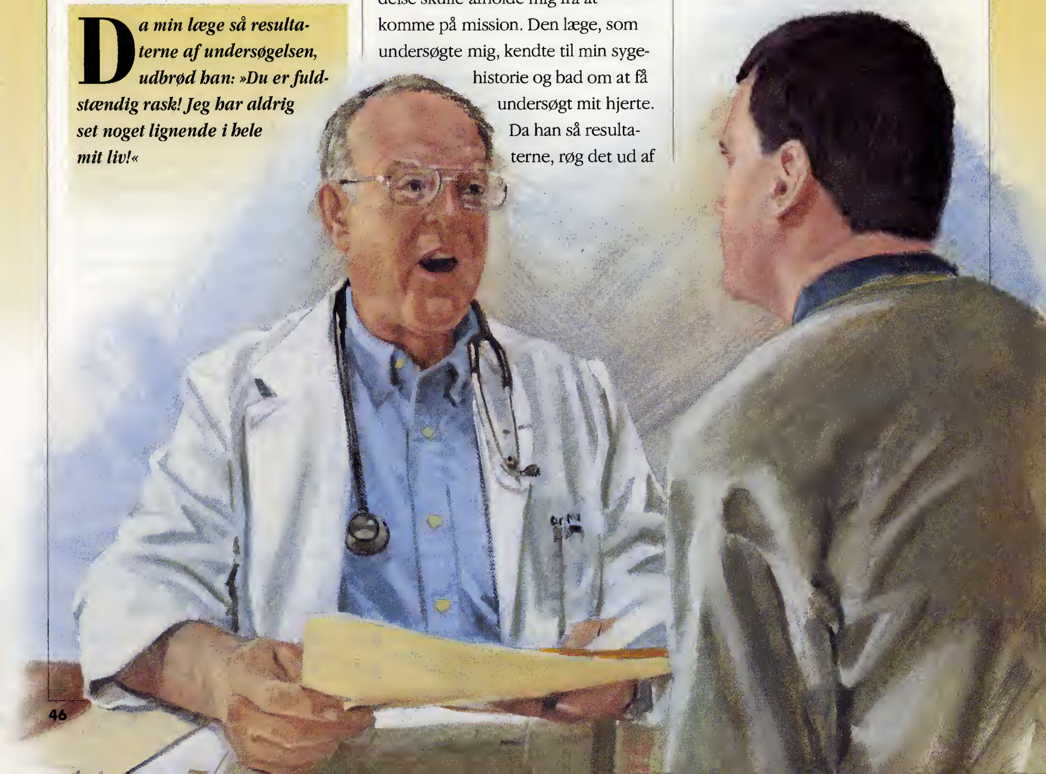
Så jeg stolede på ham og ventede – men ikke særlig længe. Den 5. januar 1999 modtog jeg mit pas, og den 7. januar mit visum. Nu kunne jeg begynde min missionærtjeneste.

Det eneste, der manglede, var at få de sidste interview, udfylde nogle papirer og få den krævede lægeundersøgelse. Selv om jeg følte mig rask, var jeg bange for, at min hjertelidelse skulle afholde mig fra at komme på mission. Den læge, som undersøgte mig, kendte til min sygehistorie og bad om at få undersøgt mit hjerte. Da han så resultaterne, røg det ud af ham: »Du er fuldstændig rask! Der er intet spor af lidelsen. Jeg har aldrig set noget lignende i hele mit liv!«

Jeg smilede og sagde: »Jeg tror på Gud. Jeg modtog en velsignelse fra bærere af hans præstedømme og blev helbredt.«

Kort efter blev jeg kaldet til at tjene i Moskvas Sydmission i Rusland. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han udfører mirakler i dag, ligesom han gjorde i gamle dage. Og jeg ved, at han velsigner os, når vi udøver tro på ham. ■

Gnel Tamazyan er medlem af Taganskij Gren i Moskvas Syddistrikt i Rusland.

Vidste du det?

Det skete i januar

Det følgende er nogle få betydningsfulde begivenheder fra Kirkens historie fra januar måned.

18. januar 1827: Profeten Joseph Smith blev gift med Emma Hale i staten New York. Parret traf hinanden, mens han arbejdede i Pennsylvania og boede hos Emmas familie.

19. januar 1841: En åbenbaring, som blev modtaget i Nauvoo i Illinois, befalede de hellige at bygge et tempel i Nauvoo (se L&P 124).

21., 28. januar 1900: Salt Lake Stav, som omfattede 55 ward, blev delt, og Jordan og Granite Stave blev dannet. Det var første gang, man delte en stav i Saltsødalen, siden pionerernes ankomst i 1847.

Påskønnelse af lærere

Når de amerikanske skolelærere i Kaiserslautern i Tyskland spekulerer på, om det virkelig er umagen værd at undervise, rette stile og finde sig i støjende elever, minder de unge fra Landstuhl Militærward i Kaiserslautern Militærstav i Tyskland dem om deres værdi. Hvert år de sidste seks år har eleverne udtrykt deres taknemlighed for lærernes indsats og omsorg ved en særlig påskønnelsesaften.

De unge valgte »Til styrke for de unge« som dette års tema. De fremstillede en minde- og citatbog til deres lærere og takkede dem for deres vejledning, kundskab og virke. De unge bød også lærerne på middag i Kirkens aktivitetssal, som de havde udsmykket til lejligheden. Og de underholdt med et show. På hvert bord lå der eksemplarer af *Til styrke for de unge*, som lærerne kunne tage med hjem. Deres lærere påskønner bestemt at blive påskønnet!

Lederskabstip

»De, der er kaldet til at lede i Herrens tjeneste, er ikke kaldet til at være høvdinge eller diktatorer,« forklarer præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. »De er kaldet til at være gode hyrder. De skal hele tiden oplære andre til at kunne overtage deres plads og blive bedre ledere end deres læremestre. En god leder forventer meget [og] inspirerer i høj grad ... dem, som han er kaldet til at lede.« Præsident Faust foreslår, at man læser Lære og Pagter 121:41-43 for at finde »lederskabets ophøjede nøgler«, som findes her. (Se »Disse vil jeg gøre til mine ledere«, *Stjernen*, november 1980, s. 35).

OPPEFRA OG NED: *HJÆLPEFORENINGEN ORGANISERES*, AF NADINE BARTON; FOTO AF TEMPLET I NAUVOO I ILLINOIS: WELDEN C. ANDERSEN; *»ELSKER DU MIG MERE END DE ANDRE?«*, AF DAVID LINDSLEY; FOTOS VENLIGST UDLÅNT AF KAILSERSLAUTERN MILITÆRSTAV I TYSKLAND; BAGGRUND: FOTOUDSNIT AF TEMPLET I NAUVOO I ILLINOIS: WELDEN C. ANDERSEN

Sådan anvender du *Liahona* for januar 2003

Forslag til samtaleemner

• »Mesterens vej«, side 2: Fortæl en historie, som præsident Thomas S. Monson bruger til at illustrere begrebet næstekærlighed. Fortæl derefter om en, som har været en barmhjertig samaritaner over for dig. Bed klassen eller familien om at tænke på en nabo, som kunne have brug for deres kærlighed og støtte.

• »Undervise, prædike, helbrede«, side 12: Ældste Jeffrey R. Holland minder undervisere i evangeliet om, at »de er Guds elever, ikke jeres«, og han er villig til at udgyde sin Ånd over underviserne, så deres elever, hans elever, kan blive helbredt. Spørg klassen eller familien, hvordan de ville høre efter, hvis Herren var deres lærer. Mind dem om, at hvis de hører efter på den måde, vil Herren være deres lærer gennem Helligånden. Hvad har det at lytte til Ånden at gøre med at underkaste sig Faderens vilje?

• »At gøre sit bedste«, side L7: Drøft det budskab, der findes i det digt, som Benjamin Platt citerede for sin ven, nemlig at vores eneste prøve i livet er at gøre vores bedste. Spørg klassen eller familien, hvad det vil sige at gøre sit bedste.

HAN LAGDE HÆNDERNE PÅ DE SYGE, AF JAMES J. TISSOT

Emner i dette nummer

L=*Lille Liahona*

Fra distributionscentret

Vidste du, at sættet *Evangelisk kunst* (katalognr. 34730 110) er tilgængeligt til brug for medlemmernes undervisning i hjemmet og i kirken? Hvert billede i sættet indeholder en forklaring af den begivenhed fra skriften, Kirkens lære eller historien, som det skildrer. Billederne og deres tilhørende forklaring kan let anvendes til familieaftenen og i søndagsskoleklasser, til primarytaler eller til åndelige tanker i seminar. Forhør dig om prisen hos dit lokale distributionscenter.

Kristus fremstilles i templet, af James J. Tissot
»Tilskyndet af Ånden kom [Simeon] til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus for at gøre med ham, som det var sædvane efter loven, tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud: Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred ... For mine øjne har set din frelse« (Luk 2:27-30).

»Jesus gik omkring i hele Galilæa, *underviste* i deres synagoger, *prædikede* evangeliet om Riget og *helbredte* al sygdom og lidelse blandet folket« (Matt 4:23; fremhævelse tilføjet). Se ældste Jeffrey R. Holland, »Undervise, prædike, helbrede«, s. 12.

DANISH

4 02239 81110 3